

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 26ον

Κυριακή 3η Μαρτίου 1947 Π.Ο.Η.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 300

Ιδελφοί: Στήμειτε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς διδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κερ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000. Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτηρία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ὑφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος
Κύριον Κύριον Χριστοφόρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Η ΠΙΣΤΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΓΗΝΕΥΕΙ ΚΑΙ ΣΩΖΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον καὶ θελκτικότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὕτη ἀσκεῖ εἰς ἀγνὴν καὶ ἐνάρετον ψυχὴν τοιαύτην χάριν καὶ γοητεῖαν, ὥστε πᾶσαι αἱ ἐπιγίνοι καλλοναὶ καὶ τέχναις νὰ ἀμυνώωνται πρὸ τοῦ θεσπεσίου καὶ ἐξαισίου κάλλους τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ θεῖος Πιῦλως ἔγραφε πρὸς τοὺς Φιλιππησίους, «Διὰ Χριστόν τὰ πάντα ἐζημιώθη, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστόν κερδήσω». (Φιλιπ. 3.8).

Ἀληθῶς διὰ τῆς ζώσης καὶ ἐνεργοῦ πίστεως τὸ φωτεινὸν καὶ ἀγνὸν ὄμμα τῆς ψυχῆς, παριστάμενον ἀντιμέτωπον πρὸς τὸ ὑπέρτατον καὶ ἐξαισιον κάλλος τοῦ Χριστοῦ, τέρεται εἰς τὴν θεοφάνειαν αὐτοῦ, καὶ εἰσδέχεται ὡς ἐν ἐσόπτρῳ τὰς θείας ἐλλάμψεις καὶ μαρμαρυγὰς τῆς θείας ἐπιφανείας. Ἡ ἀντιπαράστασις δ' αὕτη τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ μαρμαρυγῶν καὶ ἀκτινοβόλον τοῦτο κάλλος τῆς θείας ἐνοράσεως ἀποτελεῖ κατὰ τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας τὸ ὕψιστον τῶν ὀρεκτῶν, τὸ ἀκρότατον τὴν ἀγαθὴν ἐκ τῶν οὐρανίων ἀμοιβῶν.

«Ἡ θεωρία καὶ ἡ πράξις τῆς ἀρετῆς, λέγει καὶ ὁ μέγας Διονύσιος, ἀνάγει καὶ συνάπτει πρὸς τὸν Θεὸν ἀμέσως τὸν ἱερὸν καὶ κεκαθαρμένον τὸν ἱερὸν ἀνδρῶν νοῦν. Τοῦτο γὰρ τὸ τῶν ὀρεκτῶν ἔσχατον. περὶ δὲ καὶ οἱ θεϊότατοι καὶ ὑψηλότατοι νόες κυκλικῶς ἀεὶ κινεῖνται, ταῖς ἀνάρχοις καὶ ἀτελευτήτοις ἐλλάμψεσι ἐνούμενοι τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ. Τὸ οὐράνιον δὲ καὶ ὑπέρτατον τοῦτο κάλλος τῆς Θείας ἐπιφανείας ἠλέκτριζεν ὄντως καὶ ἐσαγήνευε τὰς ψυχὰς τῶν μεγάλων Προφητῶν καὶ Πατριαρχῶν, οἵτινες ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ὡς ὄργανα διὰ τὴν διαφώτισιν καὶ προπαρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων πρὸς κατανόησιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς Χριστιανικῆς Θερησκείας ὄντως οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ Ἅγιοι οὗτοι ἄνδρες ἐξελέγησαν ἐκ τοῦ περιουσιοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἰπὸ τοῦ Ἀβραάμ μέχρι Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἵνα χειραγωγήσωσιν τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὰς σωτηριώδεις αἰβους τῆς Χριστιανικῆς Θερησκείας. Ἀληθῶς μόνον διὰ τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς Θερησκείας δύνα-

ται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὰς ἰδεώδεις σφαῖρας τῆς ἀληθείας, τοῦ ὠραίου, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ νὰ δεχθῇ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὸ ἀπαύγασμα τῆς Θείας καὶ ἀρρήτου καλλονῆς, ἐξ ἧς, ὡς ἀπὸ ἀεναίου πηγῆς, ἀπορρέουσι πᾶσαι αἱ ἐγκόσμιαι ἰδέαι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἄνευ δὲ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἡθικὴ τελειοποίησις, καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐξομολογίσις αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν πάντων τῶν ἀγαθῶν.

Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἄγιοι προφῆται καὶ πατριάρχαι τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, παρ' ὧν τὰς χάριτας καὶ τὰς θαυματουργίας, ὧν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡξιώθησαν, δὲν ἐδικαιώθησαν, παρὰ διὰ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν, ὅστις μετὰ τὸν σταυρικὸν αὐτοῦ θάνατον κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἰς τοὺς ἀπ' αἰῶνων νεκροὺς πρὸς ἀπελευθέρωσιν καὶ τούτων ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ αἰωνίου θανάτου.

Καὶ τοῦτο διότι μόνον ἡ πίστις πρὸς τὸν Χριστόν, δικαιούσα τὸν ἄνθρωπον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀγιάζουσα αὐτὸν διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ, καθιστᾷ αὐτὸν δεκτικὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καὶ ἱκανὸν διὰ τὴν ἡθικὴν τελειοποίησιν αὐτοῦ. Ἐφ' ᾧ καὶ λέγει τις τῶν σοφῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας Γεώργιος ὁ Κορέσιος. «Ἡ χάρις μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ δίκαιος ζῇ πρῶτον ἀρχεται ἀπὸ τῆς πίστεως μόνον δευτέρον αὐξάνει καὶ τελειοῦται διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν. Καὶ καθὼς ἡ καρδιά εἶναι ἡ πηγὴ τῆς αἰσθητικῆς ζωῆς, συνεργοῦσι δὲ πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ὁ ἐγκέφαλος καὶ ὁ πνεύμων καὶ ὁ στόμαχος καὶ τὰ λοιπὰ ὄργανα, οὕτω καὶ ἡ πίστις εἶναι ἡ καρδιά καὶ ἡ πηγὴ τῆς νοητικῆς ζωῆς, συνεργοῦσι δὲ πρὸς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί, καλῶς ἄρα εἴρηται ὅτι «ἐπιστεύουσιν Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην» (Γεν. 15.18).

Συνεπῶς τούτοις λέγει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος «Δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ (τῷ ἀνθρώπῳ) ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν, καθὼς γέγραπται (Ρωμ. 11.17) «ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως

ζήσεται» (Αββακούμ Β. 4) ὁ δὲ σοφὸς Οἰκουμένιος ἐρμηνεύων τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Προφήτου λέγει «Δὲν εἶπεν ὅτι ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζῇ ἀλλὰ ζήσεται ὡς διὰ παντὸς προκόπτον ἐν τῇ πίστει καὶ μηδέποτε παύων ζῶν δὲ εἶπε καὶ ὅχι ἄλλο φανερώων τὴν πολλὴν ἀγάπην τῆς πίστεως, ὅτι ὁ δίκαιος οὐδὲ νὰ ζῇ καὶ ἀναπνέη θέλει χωρὶς πίστεως». «Οἱ δὲ ἐκ τῆς ἀληθινῆς καὶ ζώσης πίστεως τῆς ἐδραζομένης ἐπὶ τῆς καρδίας πηγάζουσι τὰ καλὰ ἔργα καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ἀποδείξει εἶναι ὅτι ἡ ξηρὰ καὶ θεορητικὴ πίστις, ἥτις ἐδράζεται ἐπὶ τῆς διανοίας εἶναι ἀγονος καὶ στείρος πάσης ἀρετῆς καὶ ἀγαθοεργίας καὶ ὡς τοιαύτη λογίζεται νεκρὰ καὶ ἀνευ τινος ἀξίας καὶ καρποφορίας.

«Τί τὸ ὄφελος, λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, ἀδελφοί μου ἐὰν πιστὴν λέγει τις ἔχειν, ἔργα δὲ μὴ ἔχη; μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» καὶ παρακατὸν «δείξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου καὶ γὰρ δείξω σοι τὴν πίστιν μου ἐκ τῶν ἔργων μου». Καὶ πάλιν «ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρὸν ἐστίν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρὰ ἐστίν» (Ἰάκωβ. β. 14,18, 26) οὕτω, ἐπειδὴ ἡ πίστις τῶν Ἰουδαίων δὲν ἡδράζετο ἐπὶ τῆς καρδίας, τῆς πηγῆς πάσης ἀγαθοεργίας, ἀλλ' ἦτο ἀπόρροια θελῶν ἐπαγγελιῶν καὶ νομικῶν διατάξεων. διὰ τοῦτο δὲν ἐπέδωκε τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς τῶν ἀγαθῶν ἔργων. ἀλλὰ κατέστησεν αὐτοὺς ἐγωῖστὰς καὶ αὐταρέσκους καυχώμενους διότι κατήγοντο ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Ἀβραάμ.

Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ τὸ σκληροτράχηλον καὶ ἡ ἀχαριστία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ὅστις παρ' ὅλην τὴν ἰδιάζουσαν πρὸς αὐτὸν πρόνοιαν καὶ προστασίαν τοῦ Θεοῦ θρέψαντος αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ διὰ τοῦ Μάννα οὕτως εἰς τὴν πρώτην ἀφορμὴν ἐφαίνεται ἀγνώμων καὶ ἀμνήμων τῶν τοσούτων εὐεργεσιῶν καὶ τῶν τηλικούτων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, λατρεύων τὰ εἰδῶλα αὐτοῦ. Διὸ καὶ πολλάκις ἠλεγχεν ὁ Θεὸς διὰ τῶν προφητῶν τὴν τοιαύτην ἀπιστίαν καὶ ἀχαριστίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. «Υἱὸς λέγει διὰ τοῦ Προφήτου

Ἡσαΐα ἐγέννησα καὶ ὕψωσα οὗτοι δὲ μὲ ἡθέτησαν. Ἔγνων βούς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φρίντην τοῦ κυρίου αὐτοῦ, Ἰσραὴλ δὲ με οὐκ ἔγνων καὶ ὁ λαός μου οὐ συνῆκεν. Οὐαὶ ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν σπέρμα πονηρὸν υἱοὶ ἄνομοι ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον καὶ παρωργίσατε τὸν Ἄγιον τοῦ Ἰσραὴλ· ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος αἱ πόλεις ὑμῶν πυρκαϊσμοὶ τὴν χώραν ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν ἄλλοτριον κατεστῆσιν αὐτὴν καὶ ἐρήμωται κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἄλλοτριῶν». (Ἡσαΐας 1.2-9). Οὕτω ὁ Θεὸς ἐπαιδαγωγεῖ τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν διὰ τῶν προφητῶν.

Ἀλλ' ἀπασαὶ αὗται αἱ νουθεσίαι καὶ ἀπειλαὶ τῶν Προφητῶν δὲν ἴσχυσαν ἵνα μαλᾶξωσι τὴν κληρονομίαν καὶ ἀπερίτμητον καρδίαν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ καὶ νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐξιλέωσιν τοῦ παροργισθέντος Θεοῦ διὰ τῶν ἔργων τῆς πίστεως καὶ τῆς δικαιοσύνης Αὐτοῦ.

Καὶ οὕτω ὁ περισσώτερος οὗτος λαὸς τοῦ Θεοῦ ὁ σκὼν τοσαύτας εὐεργεσίας καὶ τηλικαύτας δωρεὰς παρὰ τοῦ Θεοῦ οὐ μόνον δὲν ἀνταπεκρίθη πρὸς τὴν ἀγαθοσύνην καὶ μεγαλοδοξίαν τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Μάννα χολὴν καὶ ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος ἐπότισε τὸν Σωτῆρα Χριστὸν προσηλώσαντες αὐτὸν εἰς τὸν Σταυρὸν ὡς κακοῦργον μεταξὺ δύο ληστῶν.

Διὸ καὶ ἐπέπεσαν ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ δικαίᾳ τιμωρίᾳ αὐτοῦ ἀπολέσαντος τὴν Βασιλείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ περιπλανωμένου εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ ἀποστρεφόμενου ὑπὸ πάντων τῶν ἔθνων, ὡς λαοῦ ἀμαρτωλοῦ συναποκομίζοντος πανταχοῦ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν κατάραν τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ.

Καὶ τοῦτο ἵνα πληρωθῇ ἡ Εὐαγγελικὴ ρῆσις ἡ λέγουσα περὶ τῶν Ἰουδαίων «Ἀρθῆσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνη ποιῶντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς» (Ματθ. 21.43).

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Μεταρρυθμίσις τοῦ Ἡμερολογίου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν ταῖς πανορθόδοξαις ταύταις Συνόδοις δριμύτατα κατεκρίθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ὡς ἀντορθόδοξον. Εἰς μίαν μάλιστα ἐπιστολὴν Ἱερεμίου τοῦ Βου, καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς λίαν σημαντικὰ καὶ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐμμονῆς τῶν Πατέρων ἡμῶν εἰς τὰς πατρῴας παραδόσεις. «... Ὅθεν οὐδεὶς ἐλὼς νομισάτω, ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους Θεῖους Πατέρας διέλαβε τὸ δοκοῦν τοῦτο λάθος περὶ τὴν ἡμερίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἵνα παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσῃ. Χάρτι τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης Συνόδου, καὶ ἕως τοῦ νῦν δεῖ τὸ Πάσχα τὸ ἱερὸν μετὰ τὸ Νομικὸν γίνεσθαι καὶ ἐν Κυριακῇ, καὶ σύγχυσιν τίνα οὐκ ἔγνωμεν, ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν, καλῶς δὲ καὶ διευτυπῶμεν τοῖς Ἁγίοις Πατράσι, καὶ αἰωνίως διαμένει ἀπαιστον· κακῶς δὲ παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τῆς πολιτικῆς Ρώμης ἀφῆρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι παρὰ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Πρὸς τοῖς ἄλλοις

γὰρ καὶ σύγχυσιν ἐν αὐτῷ περιέχει τὸ νέον αὐτῶν ὠρολόγιον καὶ ἀνατροπὴν ἀναθεωρούμενον», (Τόμος Ἀγάπης Δοσιθ. Πατρ. Ἱεροσολύμων) Εἰς μίαν δὲ πρᾶξιν Συνοδικήν, καθ' ἣν κατεκρίθη τὸ λατινικὸν καλὸνδάριον, ἀναφέρονται τὰ ἐπόμενα «... Ἐπειδὴ τοῖνυν τὸ τέλειον εἰληφέν ἡ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία, οὐ μόνον κατὰ τὰ τῆς θεογνωσίας καὶ εὐσεβείας δόγματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἱεράν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων κατάστασιν, δίκαιον ἐστὶ καὶ ἡμᾶς πάντα νεωτερισμὸν τῶν τῆς Ἐκκλησίας περιβόλων περιορίζειν, εἰδότες ὑπαίτιους γεγενῆσθαι αἱ τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν συγχύσεως τε καὶ διαστάσεως, ἀλλὰ τοῖς ὁμοῖς ἐπιστολῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ παρ' αὐτῶν δογματισθέντα ἀπαράτρωτα, δὶχα προσηύχοντες οἰασθῆτε, καὶ χωρὶς ἀφαιρέσεως ἐστερνίζομεν κατὰ τὸν πρῶτον τῆς οἰκουμένης ἐβδόμης Συνόδου Κανόνα» (θέσις παλαίσιμον. Ζητήμ. σελίς 33). Εἰς ἑτέραν δὲ ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Βου πρὸς τὸν Βενετὸν Πρίγκηπα Νικόλαον Δαπόντε εὐρηνται τὰ ἐξῆς λίαν περιειρησαστα λόγια διδασκτικὰ διὰ τοὺς νῦν νεωτερίζοντας.

«... Τὴν αὐθεντίαν ἐχέτωσαν οἱ τῶν θεῶν Πατέρων Κανόνες, καὶ οὐχὶ οἱ ἀστρονόμοι, ὧν τὰ τοιαῦτα συμβούλια ἀσθενῆ τινα, ὡς δοκεῖ, εὐρόντες λαβὴν ἀντιποθέμενον τοῖς θεοῖς Πατράσι καὶ φυλάχθεισαν ἀναμάρτητον, ἕως τῆς σήμερον. Εἰ γὰρ καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστῆρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γε μὴν οὐδ' ὅπως οὖν τοῦτο λυμίνεται. Ὅθεν οὐδὲ μετατρέπειν δεῖ τὸν τῶν Ἁγίων Πατέρων Κανόνα καὶ καινοτομεῖν, καὶ εἰς αἰτίαν στάσεως τὰς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν» (Τόμος Ἀγάπης) παρόμοια καὶ ἰσάμει λέγει καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, γράφων πρὸς Θεοδόσιον Ἱερομόναχον. «Μὴ νοῦν ἀμφίβαλλε τοῖς πατράσι ἵχνεσιν ἐπεσθαι· εἰ γὰρ καὶ τὶ κατὰ τὴν ἡμερίαν τοῦ Κανονίου ἡ ἀκριβεία διαπταίει τοῦ τῶν Πατέρων, ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸς τὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Φάσκα ἐξευρέσειν ἡμῶς τὸ Κανόνιον, ὅσῳ πλέον ὅπισω δράμων ἐβραίων παῖδες, τοσοῦτω τοῦ ἡμετέρου Πάσχα ἀποδιόσταμεθα τὴν ἡμερίαν μακρότερον· δέος γὰρ ἦν τοῖς Πατράσι (ὡς καὶ ἐν τοῖς τῶν Ἀποστόλων Κανόνοις ἐστὶν ἰδεῖν), μήποτε ἔνδον τῆς ἡμερίας πασχάζοντες, ἢ ἐπὶ τῆς ἡμερίας, ἢ ὅλως συμπίπτοντες τῷ Ἰουδαϊκῷ Φάσκα Ἰουδαίζομεν· διὸ καὶ ἡ ἡμερία τετήρηται καὶ μετὰ τὴν ἡμερίαν ἡ πρώτη Πανσέληνος, μεθ' ἣν ἡ πρώτη Κυριακὴ, ἐν ἣ τὸ ἡμέτερον Πάσχα». Εἰς μίαν δὲ ἐγκύκλιον Του πρὸς πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ Ὁρθοδόξους Ἑλληνικὰς παροικίας, πρὸς τοὺς ἄλλους, λέγει καὶ τὰ ἐξῆς «... Τοῦτων οὕτως ἐχόντων, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ἀδελφοί τοῖς πατράσι ἐπεσθαι, καὶ μὴ τὰ καινὰ καὶ πρόσφατα ταῦτα κατασπάζεσθαι. Ἀλλὰ, φασίν, τοῦτο τῶν ἀδιαφόρων ἐστίν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο μέλλον τοῖς πατράσι ἀκολουθητέον, ὅτι ἀδιαφορὸν ἐστίν. Εἰ γὰρ καὶ κατὰ τὴν Σεληνιακὴν ἐξέκλινε παρατηρήσεως, οὐ διὰ τοῦτο παραλείπτον. Ἐπειδὴ τοῖνυν οὐκ ἀποδοκιμάζοντες τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, οὐδὲ τὸν συνετὸν ἀθετοῦντες τὴν σύνεσιν, ἀλλὰ τοῖς πατράσι καὶ ἡγουμένοις ἡμῶν ἀνατολικοῖς τε καὶ Δυτικοῖς ἀκολουθοῦντες, τὰ παλαιὰ τῶν νέων προκρίνομεν δικαίως (ἐκρίνεται γὰρ ἀπᾶς τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ὁρθοδόξων μὴδὲν ὅλως νεωτερίζον παραδεχέσθαι, μὴδὲν ἀποδιοπομπεῖσθαι τῶν πάσαι) (Ἐγκύκλιος Μετ. Πηγᾶ Πατρ. Ἀλεξανδρ. πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ Ὁρθόδ. Ἑλλήν. παροικίας).

Ὡς αἰδίδιμος οὗτος Πατριάρχης, οὐ ὁ ἐνθεὸς ζῆλος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις ἀπετέλει τὸν λαμπρότερον φωτοστέφανον τῆς Πατριαρχείας Του, ἀν' ἀπέκρουε καὶ ἀπέστεργε τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ, τοῦτο ἔπραττε καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν εἶνε κατὰ πάντα τέλειον καὶ ἀκριβές, καὶ θὰ παρουσιασθῇ ἀνάγκη μετὰ τριακόσια ἔτη καὶ

τοῦτο, ἐκπίπτει τῆς διορθώσεως αὐτοῦ, νὰ ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλου τελειότερου καὶ ἀκριβεστερου, καὶ οὕτω καθεστῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ δικαιώσῃ ἐπ' ἀπειρον τὴν διαταραχὴν καὶ τὴν σύγχυσιν τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐρυθμίας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ Συνοδικῶν ὅρων καὶ Κανόνων. Ἰδοὺ δὲ τί ἔγραφε πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, καὶ προκατοχὸν τοῦ Σιλβέστρου, γνωμοδοτῶν περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου «... Μετὰ τριακόσια ἔτη ἐκπεσεῖται καὶ αὐτοῦ (τοῦ Γρηγοριαν. νοῦ) ἡ διόρθωσις, καὶ γενήσεται πάλιν ἀνάγκη τοῖς ἀστρονόμοις ἀστρονομεῖν, ἄλλας μαντευομένους ἐπιδιορθώσεις, ταῖς αὐτοῖς ἀνάγκαις ὑποκειμένας, τοῦτέστι δευτέρων αἰετῶν ἐπιδιορθώσεων ἐπ' ἀπειρον δεομένων» καὶ παρακατὼν «τίς λόγος, εἰπέ μοι σήμερον ἀφίστασθαι τῶν Πατέρων τοῖς νεωτέροις τουτοῖς προσκειμένοις ἀβρίον δὲ καὶ τοῦτο ἐκπίπτειν, ἐξ ὧν εὖ μάλα καὶ ἐξόν τὸ τῶν Πατέρων Κανόνιον κρατύνειν, καὶ τὴν τῶν Ἀποστόλων φυλάττειν διαταγὴν; καὶ οὐδὲ πρὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα πασχάζειν ποτέ, οὐδὲ σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, χριστιανούς ὄντας ἡμᾶς, ὅπερ τοῖς Ἀποστόλοις μὲν ἀπηγόρευται Λατίνοις δὲ κατὰ τὰ νεωτερικά ταῦτα Κανόνια οὐ κατορθωθήσεται».

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΑΓΕ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΑΙΦΝΙΔΙΩ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ ΕΞ ΑΜΑΡΤΙΩΝ ΤΟΥΤΟ ΠΑΣΧΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 20οῦ φύλλου)

Δεύτερον.

Ἐτεροι δὲ πάλιν Ὅσοι καὶ Δίκαιοι ἄνδρες τελευτῶσιν αἰφνιδίως καὶ μὲ πικρὸν θάνατον· διότι ἔχοντες καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι μικρὰ τινα ἐλαττώματα· συγχωρηθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ υποστῶσι τοιοῦτον πικρὸν θάνατον, διὰ τοῦτο ἐκαθάρσθησαν καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ εὐρεθῶσι τελείως ἄμωμοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Τρίτον

Ἄλλοι πάλιν Ἅγιοι καὶ Δίκαιοι ἄνδρες, ἐπειδὴ ὡς δυνατόι κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀνεδέχθησαν προστάσιαν καὶ ἀμαρτίας λαοῦ, πολλάκις εἰς πειρασμοὺς καὶ εἰς πικρὸν καὶ χαλεπὸν θάνατον παραδίδονται ὑπὲρ τῆς ἀναδοχῆς ταύτης· οὕτω δὲ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεδέχθησαν λαὸν μεγαλυτέραν ὠφέλειαν προξενούντες. Καὶ γὰρ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἔτραματίσθη καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀνεδέχθη θάνατον.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἂς μὴ ἐκπληττώμεθα ὅταν βλέπωμεν Ὅσιους καὶ Δίκαιους ἄνδρας κακῶς καὶ πικρῶς ἀποθνήσκοντας, παρὰ ἂς ἀναλογισθώμεν τὸν ἅγιον Προφήτην Ἡσαΐαν προνοισθέντα καὶ θανατωθέντα, τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην ἀποκεφαλισθέντα, τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον λιθοβοληθέντα, τὸν Ἀπόστολον Πέτρον σταυρωθέντα, τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον ὑπὸ τῶν ἀπίστων κανένα καὶ διὰ πυρὸς τελειωθέντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους Ἁγίους εἰς χαλεποὺς κινδύνους καὶ θανάτους παραδοθέντας, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Ἁγίων πικρῶς θανάτῳ ἐξεληθόντας τοῦ παρόντος βίου, ὡς Ἀθανάσιον τὸν ἐν τῷ Ἀθῷ ἐκ τοῦ Τροῦλλου τοῦ Ναοῦ πεσόντα καὶ θανατωθέντα, Ναυκράτιον τὸν αὐτάδελφον Βασιλείου τοῦ Μεγάλου ἐν τῷ ποταμῷ πνιγνέντα, ἑτερόν τινα μέγαν Ὅσιον (περὶ οὗ ἐν τῷ Εὐεργετινῷ) ὑπὸ λέοντος καταφα-

γωθέντα, και έτερον περιών «ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος διηγούμενον» (Μβρ. ΙΑ'. 32). Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν πονηρῶν ἀνδρῶν κατὰ τρεῖς τρόπους οἱ βίαιοι θάνατοι γίνονται:

Α'.) Ἡ ἴνα τῇ ἐκείνων ἀπειλῇ περιπιπτόντων οἱ λοιποὶ σωφρονισθῶσιν. Β'.) Ἡ ἴνα καὶ αὐτοὶ οἱ βίαιοι καὶ πικρῶς ἀποθνήσκοντες, εὐρωσιν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν μερικὴν ἀνακούφωσιν ἐπὶ ταῖς κακαῖς αὐτῶν πράξεσι. «**πλείστων γὰρ ἐκεῖ ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν εὐρίσκουσιν οἱ πικρῶ θανάτῳ τοῦ σώματος χωρίζόμενοι**». Εἶνε λόγοι τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Συναΐτου.

Γ'.) Ἡ πάλιν κατὰ Θεῖαν ὁργὴν καὶ ἀπειλὴν Θεοῦ, ὥς ἐπὶ τοῦ Φαραὼ γέγονε καὶ ἐπὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ.

«**Μὴ τοίνυν λέγε** (γράφει ὁ ἁγιώτερος Ἅγιος Ἀναστάσιος) **μηδὲ περιεργάζου διὰ τὴν ἰδὴς τινα κηρυγισθέντα, ἢ πνιγμένα. Διὰ τοῦτο οὕτως οὕτω τέθνηκεν**; Ἄρα ἔφθασεν ἡ ὥρα αὐτοῦ; Ἡ παρὰ καιρὸν ἀπέθανεν; ἢ ἐκ τοῦ πονηροῦ τοῦτο γέγονεν; Ἀλλὰ γίνωσκε ὅτι καὶ ἐξ ἰδίας πολλὰκις ἀδικήσας καὶ αὐθαδεῖας, πειρασμοῖς καὶ συμφοραῖς καὶ θανάτοις περιπλόμενος, οἷα πάσχουσιν οἱ θεοφοροῦντες, χειμερινὴν ἀέρος τροπὴν, καὶ τοῦ λιμένος τὴν ναῦν ὑπεξάγοντες, καὶ ἄλλοις κινδύνους ἑαυτοὺς ἐπιρρίπτοντες ὥς αὐτεῖς οὖσιαι».

Πολλοὶ μὲν τῶν τοιούτων θανάτων γίνονται, καθὰ προελέχθη, κατὰ ἀπειλὴν Θεοῦ ἐπὶ τῶν ἀμετανόητα ἁμαρτανόντων, ὥς ἐπὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν Σοδόμων· ἕτεροι δὲ ἐξ αὐτῶν γίνονται κατὰ συγγόρησιν Θεοῦ, ὥς ἐπὶ τῶν τέκνων τοῦ Ἰωβ· ἕτεροι δὲ κατ' εἰδὴσιν Θεοῦ μόνην, μήτε συνευδοκούντος, μήτε ἐμποδίζοντος αὐτοῦς. Ἵσως δὲ πολλὰκις καὶ κατὰ Θεοῦ βούλησιν τινὲς πικρῶ θανάτῳ ἀποθνήσκουσιν πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν, ὥς ἐγένετο ἐπὶ Μωϋσέως τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως (582 — 602) παραδοθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ (πρὸς τὸν Ὁποῖον οὕτως πλειστάκις ἐδεήθη περὶ τοῦτου) εἰς τὸν Τύραννον Φωκᾶν καὶ ὑπ' αὐτοῦ πικρῶς θανατωθέντος.

«Ὅθεν οὐ δεῖ τοὺς βίαιοις θανάτοις περιπίπτοντας κατακλίνειν ἀποφαντικῶς καὶ λέγειν, ὅτι κατὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν τοὺς τοιούτους θανάτους ὑπέστησαν; οὐδεὶς γὰρ ἀνθρώπων δύναται σαφῶς εἰδέναι ποῖον κρίματι ὁ Θεὸς διοικεῖ τὰ τοιαῦτα. Ἐπειδὴ καὶ δικαίως ἀνδράσι πλάκις τοιοῦτοι θάνατοι ἐπιήλθον κατὰ τινὰς ἀδήλους προφάσεις» φησὶ γὰρ ὁ Ἐκκλησιαστής: «Ἔστι δικαίος ἀπολλύμενος ἐν τῷ δικαίῳ αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ἀσεβὴς μένων ἐν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἔστι δικαίος ὃ συναντήσεται συνάντημα ὥς ἀνόμενος, καὶ ἔστιν ἀνόμενος ὃ συναντήσεται συνάντημα ὥς δικαίος» (Ἐκκλ. Θ'. 2). Ἀλλὰ καὶ δλιγοχρόνιοι γίνονται συμπερόντως πολλὰκις πολλοὶ τῶν δικαίων καὶ ἀσθενεῖαι, δὲ σωματικαῖς καὶ διηγεῖται πολλὰκις ἀνδρες Δίκαιοι περιπίπτουσι, τοῦ Θεοῦ συγχωροῦντος καὶ βουλομένου καὶ ἐν πάθει τοιούτοις καὶ θανάτοις πονηροῖς ἐπιδειξάμενος πᾶσιν ἡμῖν τὸ δόκιμον τῆς τῶν Δικαίων πίστεως καὶ ὑπομονῆς» (παρὰ τῷ Ἁγίῳ Ἀναστασίῳ Συναΐτῃ). Ἅγιον Ὅρος

ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ (Μοναχός)

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛ. ΘΡΗΣΚ. ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Π ρ ὅ ς

Πάντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς

Ἡ ἀναβολὴ τοῦ Συνεδρίου μας ὀφείλεται εἰς τὴν κρίσιμότητα τῆς καταστάσεως τὴν ὁποῖαν ὡς Ἕλληνες εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀναγνωρίσωμεν. Τὸ Συνεδρίον μας δὲν ἐματαιώθη ἀλλ' ἀνεβλήθη καὶ θὰ γίνῃ ὅπως δέχεται. Δὲν παραλείψαμεν τηλεγραφικῶς νὰ εἰδοποιήσωμεν τὰ ἀνὰ τὴν χώραν παραρτήματα διὰ τὴν ἀναβολὴν καὶ δι' ἐκτενεστέραν ἐγκυκλίωσιν μας ἐξηγήσαμεν ἐπαρκῶς τὸσον τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς ὅσον καὶ περὶ τῶν ὑπερόχων τοῦ Συνεδρίου ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς προσδοκῶμεν.

Ἀτυχῶς ἡ τηλεγραφικὴ πρὸ μῆος ὁλοκληρῶν ἐβδομάδος εἰδοποίησις μας δὲν κατέστη δυνατόν ἐγκαίρως λαμβανομένη νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἀφίξιν ἐνταῦθα πολλῶν ἀντιπροσώπων ἐκ Μακεδονίας, Ἡπείρου καὶ νήσων, ἐξ ὧν ὅμως πολλοὶ καίτοι ἐπιληροφρήθησαν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἀλλὰχοῦ τὴν ἀναβολήν, ἐξηκολούθησαν τὸ μέχρι τῆς πρωτεύουσος ταξιδίον των καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς ὀφείλεται εἰς τὸν ἔνθεον ζήλον των, τὸ μεγαλειώδες ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἀγώνος ἐνδιαφέρον των καὶ τὴν βαθύτατην συναίσθησιν ὅτι καθὲρ θυσία εἶναι ἀσχημάντος χάριν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου πίστεως.

Εὐλόγος εἶναι ἡ βαθύτατη συγκίνησις τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα διὰ τὸν ὅσον ὑψηλὸν φρόνημα τῶν ἀδελφῶν ὁλοκληροῦ τῆς χώρας τὸ ὁποῖον οἱ ἀφικθέντες ἀδελφοὶ μᾶς μετέδωσαν, ὀπλιζόμενοι δὲ οὕτω ἀντλούμεν τὴν δύναμιν ποῦ χρειάζεται διὰ νὰ προχωρήσωμεν μέχρι πέραςτος ἄνευ δισταγμῶν καὶ ἀνευ ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς περιφανοῦς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας μας νίκης.

Ἀνάξιοι ἡμεῖς ἡγήτορες τοῦ Ἱερωτέρου καὶ Ἁγιωτέρου τῶν Ἀγώνων, ἐδραζόμεθα εἰς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς μας Συνόδου τῆς μοχλοῦσης ἀλλὰ μὴ καταπονουμένης, τῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐνθαρρυνούσης τὰ διαβήματά μας, τῆς συνεχοῦς ἐπικαλούμενης τὴν ἐκ Θεοῦ δύναμιν καὶ ἥν δι' αὐτῆς ἀντλούμεν τὴν συνδρομὴν ἡμῶν, θὰ ἀγωνισθώμεν μέχρι θανάτου διὰ τὰ ἰδεώδη τῆς Ἁγίας ἡμῶν πίστεως.

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ἡ προοριζομένη διὰ τὴν ἑορτήν τοῦ Συνεδρίου μας, ἀπέβη ὁ φωτεινὸς φάρος ὁ ὁποῖος θὰ ὁδηγῇ ὅλους μας εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος.

Ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν παρήλθεν ἄκαρπος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀφίξεως ἐνίων ἀντιπροσώπων καὶ πεποιθμένων ὅτι μεταδίδοντες ὅμιν οὗτοι τὰς ἀντιλήψεις των θὰ σὰς καταστήσωσι κοινωνοὺς τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐλπίδων μας τὰς ὁποίας ἡδύκοησεν ὁ Ὑψιστος νὰ μᾶς παράσχῃ εὐχαίς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς μας Συνόδου.

Θὰ σὰς μεταδώσωσι τὰ τῆς λαμπροφύρου ταύτης ἐορτῆς καὶ τὰ ἐπακόλουθῶσαντα ταῦτην.

Θὰ σὰς μεταδώσωσι τὸν ἐνθουσιασμόν μας καὶ τὴν πεποίθησίν μας

Θὰ σὰς μεταδώσωσι τὰς ἐλπίδας μας καὶ τοὺς πόθους μας.

Θὰ σὰς μεταδώσωσι τὰς ἀντιλήψεις μας καὶ τὰς προσπαθείας μας.

Εἰς ὅμᾳς ἐναπόκειται ἡ κρίσις ἥν ἐπιεικῇ ἐπικαλούμεθα διότι ὡς ἀνάξιοι ὑπῆρτα Μεγαλειώδους καὶ Θεοῦ ἔργου εἰμεθα ἀνθρώποι ἀτελεῖς καὶ ἀτελεῖ τὰ ἔργα μας, δι' ὅ καὶ παρακαλεῖται ἐν ταῖς προσευχαῖς σὰς ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν γνωρίσῃ ἡμῖν ὁδὸν ἐν ᾗ πορευσώμεθα.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀτελείᾳ μας ἐπιτρέψατέ μας νὰ Σᾶς ἀπευθύνωμεν τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν μας τοὺς ἀδελφούς ἀδελφικούς ἀσπασμούς μας, τὰς ἀνεκφράστους εὐχαριστίας μας καὶ τὸν θαυμασμόν μας διὰ τὴν πίστιν σας, διὰ τὰς θυσίας σας, διὰ τὰς ταλαιπωρίας σας καὶ διὰ τὴν πρόθυμον συνδρομὴν σας καὶ ἐν τέλει διὰ τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐπροξενήσατε νὰ γνωρίσωμεν προσωπικῶς

ἐνίους ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων σας, χαρὰ μεγάλη, μειώσασα τὴν λύπην μας διὰ τὴν ἀναβολὴν τοῦ Συνεδρίου μας.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Κατασπαζόμενοι πάντας

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Β. ΚΗΡΥΚΟΣ Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἀντιπρόεδροι

Α. ΚΟΝΤΟΣ Α. ΜΑΝΤΖΩΡΟΣ

Ὁ Ἐφορος Ὁ Εἰδικὸς Γραμματεὺς
Σ. ΓΙΩΡΓΑΣ Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Κοσμητὴρ Ὁ Ταμίας
Σ. ΑΛΟΙΜΟΝΟΣ Γ. ΚΟΤΤΗΣ

Τὰ Μέλη

Ν. Μανουσάκης, Γ. Φραγκογιάννης, Π. Φουντής, Π. Κρημύδας, Ι. Μετανάσης, Η. Δαμέρας, Γ. Γαλιάνης.

Πρωτοβουλία τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Πανελληνίου Θρ. Ἐθν. Ὁρθ. Κοιν. τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τιμὴν τῶν ἀφικθέντων ἐκ τῶν ἀπομακρυσμένων σημείων τῆς χώρας ἀντιπροσώπων ὅτινες μὴ λαβόντες γνώσιν τῆς ἀναβολῆς τοῦ Αἰ Πανελλαδικοῦ καὶ Συνεδρίου ἐφθασαν ἐνταῦθα, ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Χαλράμπους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου, μεγαλοπρεπὴς ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας συλλειτουργησάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομου, Μεγαρίδος κ. Χριστοφύρου καὶ Διαυλείας κ. Πολυκάρπου συμπαραστατοῦμένην ὑπὸ πλήθους Διακόνων καὶ Ἱερῶν. Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν παρέστη ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀξιότιμος Κύριος Θεοφανόπουλος μετὰ τῆς ἀξιότιμου Κυρίας του, ὁλόκληρος ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. οἱ ἀφικθέντες ἀντιπρόσωποι τῶν παραρτημάτων καὶ πλήθος κόσμου ἐντός καὶ ἐκτός τοῦ Ναοῦ.

Ὁ μετὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐκφωνηθεὶς ἐμπνευσμένος λόγος τοῦ Πανιερωτάτου Ἀγίου Προέδρου ἐνεθουσίασε καὶ συνεκίνησε βαθύτατα πάντας.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐλήφθησαν διάφορα φωτογραφία. ἐπηκολούθησε δὲ γεῦμα εἰς ὃ παρεκάθησεν ὁλόκληρος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁ ἀξιότιμος Κύριος Θεοφανόπουλος μετὰ τῆς ἀξιότιμου Κυρίας του, τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀντιπρόσωποι.

Ὁ Ἅγιος πρόεδρος ἐχαίρετρε διὰ θερμῶν ἐκφράσεων τοὺς ἀντιπροσώπους ἡχάριστρε τὸν κ. Θεοφανόπουλον ὅστις εὐαρεστήθη νὰ τιμῇ τὴν ἐορτήν καὶ νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὴν τράπεζάν μας.

Ἀκολουθῶν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Κόντος ὅστις ἡχάριστρε τοὺς παρακαθημένους εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἀνέλυσε τοὺς σκοποὺς δι' οὓς τὸ Συνεδρίον συγκαλεῖται ἐκφράσας τὴν βεβαίτητα ὅτι ὁ Ἱερός μας ἀγὼν θὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας διότι τὸν εὐλογεῖ ὁ Ὑψιστος.

Ἐκ μέρους τῶν ἀντιπροσώπων ὁμιλήσεν ὁ κ. Σαρβόπουλος τοῦ Πίττος Ἀράμας ἐκφράσας τὰς εὐχαριστίας τῶν ἀντιπροσώπων καὶ μεταδίδας τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν πίστιν τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐπαρχιῶν ἐπὶ τὸ δικαίον τὸν ἀγὼν.

Ἐν τέλει ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Γενικόν Γραμματέα κ. Ραυτοπούλου ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατε

Κύριε Πρόεδρε

Αγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ὁργανώσεώς μας κατέχεται ἀπὸ Ἱερὰν συγκίνησιν τὸ μὲν διότι ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς πολυτίμους συνεργάτας ἐκ τῶν περισσοτέρων ἀπομακρυσμένων σημείων τῆς χώρας ἀφικθέντων καὶ μεγάλας θυσίας ὑποστάσαντων διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀφίξιν των τὸ δὲ διότι ἔχει τὴν τιμὴν νὰ υποδέχεται τὸν παρακαθήμενον μετὰς μας Πρόεδρον Κον Θεοφανόπουλον. ὅστις εἶναι ἡ πνοὴ μας καὶ ὁ γρανιτὴς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐβράσθησαν καὶ θὰ συντριβῶσιν μελλοντικῶς ὅλα αἱ τυχόν

ἀντιδράσεις κατὰ τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ διὰ τὸν ὁποῖον, ἐάν ἡμεῖς μοχθοῦμεν ὁ κ. Πρόεδρος θεμελιώνει ἐπὶ βάθρων ἀκλονήτων, δι' ὃ ὀφείλομεν αὐτῷ αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην καὶ χάριτας. Οἷαδὴποτε θυσία μας θὰ εἶναι μηδαμινή ἐναντὶ τῆς τεραστίας μας ὀφείλῃς διότι ἡ ἀδολος, σθεναρὰ καὶ ἀποφασιστικὴ ὑποστήριξις τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος ἐκ μέρους τοῦ κ. Προέδρου εἶναι αὐθόρμητος καὶ στηρίζεται εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἐπὶ τῶν δικαίων μας τὴν ὁποῖαν διακηρύσσει ἐνώπιον ἐπισήμων καὶ ἀνωτάτων λειτουργῶν τοῦ Κράτους καὶ τῶν πνευματικῶν ἰδρυμάτων τῆς χώρας ἀδιοστάκτως καὶ μετὰ φανατισμοῦ. Εἶναι ἐν μὲν λέξει ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός μας ὁ σημαιοφόρος τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος, ὁ θεόπεμπτος καθοδηγητὴς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Ἑθνικοθρησκευτικῶν μας παραδόσεων φρουρός ἀκρίβειας.

Αἱ πρὸς τὸν ὑψιστον εὐχὰς τῆς Ἀγίας μας Συνόδου καὶ ἡμῶν τῶν ἀναξίων ὑπὲρ τῆς υγείας τοῦ κ. Προέδρου καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἅς ἀκολουθῶσι αὐτὸν πάντοτε καὶ ἅς κατευθύνωσι τὰ διαβήματά του ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.

Δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ τονίσωμεν ὅτι ἐκ παραλλήλου μᾶς κατέχει λύπη, διότι δὲν ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς δι' ὃν ὑπέστητε τόσας θυσίας καὶ κόπους ὑπεκοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥς τὴν ἐπέτειον σήμερον ἀγομεν. Ἀναγκαθέντες νὰ ἀναβάλωμεν τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου λόγω τῆς καταστάσεως τὴν σοβαρότητα τῆς ὁποίας οὐκ ἀνεπύξαμεν καὶ καλῶς γνωρίζετε, δὲν παρητήθημεν, οὔτε θὰ παραιτηθῶμεν τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Καὶ ἡμεῖς ἄλλ' ἰδίως σεῖς ἀδελφοὶ θὰ εὐρεθῶμεν πρὸ νέων θυσιῶν καὶ κόπων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὅπως τώρα καὶ ἐν τῷ εὐθέτῳ χρόνῳ θὰ ὑποστῶμεν. Θὰ χρειασθῇ καὶ ἡ ὑπερτάτη αὐτῆς θυσία, θὰ χρειασθῇ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, θέλησις καὶ ἀποφασιστικότης. Ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν εἰμεθα βέβαιοι, ἀφοῦ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὸ βαθὺ ὑπὲρ τῆς Πίστεως αἶσθημα τὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἱερώτερον καὶ ἀγιώτερον.

Ἄς μὴ λημονῶμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ, ὅτι ὁ Ἀγὼν μας εἶναι θεοσυστάτος καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἐφ' ὅσον εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἐμπειστοτεμένος θὰ ὑφίσταται τὸν λυσώδη τοῦ ἀντιδίκου πόλεμον τοῦ τὰ πάντα μηχανευομένου διὰ νὰ ἀδρανίσῃ κάθε προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν αὐτοῦ. Ἐδῶ ἀκρίβως ἔγκειται ἡ ἀντοχή καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἀντίστασιν ἢ ὁποία καθίσταται ἀδύνατος, ὅταν ταύτην μετὰ πίστεως καὶ ἐ-

Τὸ Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μετὰ τῶν ἀφικθέντων ἀντιπροσώπων Παρῶν.

πιμονῆς ἐπιζητήσῃ παρὰ Θεοῦ. Οὕτω πολιτευόμενοι ὅθεν θὰ ὑπερникήσωμεν τὸ ἐμπόδιον τῆς ἀναβολῆς τοῦ Συνεδρίου μας καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ συντόμως ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ ἱερωτάτου αὐτοῦ καθήκοντος θὰ εὐρεθῶμεν παρόντες καὶ πάλιν εἰς πείσμα τοῦ μισοκάλου καὶ ἀντιδίκου τοῦ ὁρατοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ.

Ταπεινῶς ἐπιτραπήτω μοι ἐν τέλει νὰ προτείνω, ὅπως ἀπὸ τοῦδε ἀνακηρύξωμεν τὸν Σεβαστόν μας Κύριον Πρόεδρον ἐν ταῖς Κρατικαῖς λειτουργίαις καὶ ἰδικόν μας πρῶτον ἐπίτιμον Πρόεδρον εἰς ἐνδειξιν τῆς πρὸς αὐτὸν αἰωνίας εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς μεγάλας καὶ ὑψηλὰς πρὸς τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα εἰλικρινεῖς ἐκδουλεύσεις του.

Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν πρότασιν ὑπεδέχθησαν οἱ παριστάμενοι μετὰ χαρὰς ἀναφωνήσαντες. «Ἄξιός ἐστις».

Ὁ κ. Θεοφανόπουλος ἀπῆντησεν εὐχαριστήσας καὶ δηλώσας ὅτι τὸ δίκαιον ἀνήκει ἡμῖν καὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δεσμεύσῃ τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν, ὅ-

ποσχεθεῖς ὅτι θὰ ἀγωνισθῇ δι' ὅλων τῶν δυνάμεων καὶ μετὰ ἀμείωτον τὸ ἐνδ. φέρον τοῦ ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Οὕτω ἔληξεν ἡ ὥρα αὐτῆς ἐορτῆς τὴν ὁποῖαν ἐπηκολούθησαν πολλαὶ συσκέψεις τῶν ἀντιπροσώπων Παραρτημάτων μετὰ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως συζητηθέντων πλείστον ζητημάτων.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὰς σταλείσας εἰς Παρῶντα Ἐγκυκλίους διὰ τὴν ἀναβολὴν τοῦ Συνεδρίου

Ἀριθ. ἐγκυκλ. 68

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13/26 Φεβρουαρίου 1947

Πρὸς Ἀπαντα τὰ Πνευματικὰ Τέκνα

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καὶ Εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Ἡλπίζομεν ὅτι διὰ τοῦ Συνεδρίου ὅπερ διοργανώθη θαυμασίως ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. θὰ συνηγῶμεθα ἐπὶ τῷ αὐτῷ Πατέρει μετὰ τῶν τέκνων, ἵνα ἀνταλλάξωμεν τὸν ὀφειλόμενον ἀσπασμόν καὶ εὐλογήσωμεν Ὑμᾶς πατρικῶς εὐχόμενοι πρὸς τὸν Ὑψιστον Θεόν καὶ Πατέρα ἡμῶν ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ πλὴν οὐχ' ὥς ἡμεῖς ἠθέλομεν, ἀλλ' ὥς Κύριος ἡμῶν, ὅστις δὲν ἐπέτρεψεν τὴν σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου οἰκονομῶν πάντως τὸ συμφέρον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἐνεκεν τούτου βίᾳ ἀναπόδραστος ἐπέβαλε τὴν ἀναβολὴν οὐχὶ τὴν ματαίωσιν τοῦ Συνεδρίου, δεδομένου ὅτι ἐν τῷ λίαν προσεχῇ μέλλοντι τακτοποιουμένων τῶν γνωστῶν εἰς πάντας ἐσωτερικῶν τῆς Χώρας ἡμῶν ἀνωμαλιῶν, αἱ Κρατικαὶ Ἀρχαὶ προθυμότητα θὰ χορηγήσῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀναγγέλλουσα τὴν ἀναβολὴν τοῦ Συνεδρίου, συνιστᾷ ὑπομονὴν καὶ ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς πρὸς ὅλους ὑμᾶς τὰ πνευματικὰ Τέκνα Αὐτῆς τὰ ἐπιδείξαντα τοσαύτην προθυμίαν καὶ ζήλον χάριν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς κινήσεως καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὰ Μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἅτινα εἰργάσθησαν ὑπερανθρώπως θυσιάσαντα χάριν τοῦ Συνεδρίου τόσας δι' αὐτοὺς πολυτίμους ὥρας καὶ ἡμέρας.

Εἰργάσθησαν ὑπὸ τὰς εὐλογίας ἡμῶν μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἀξιεπαινοῦ καὶ πειθαρχούντες ἐν πᾶσιν εἰς τὰς ἡμετέρας κατευθύνσεις καὶ ἀποφάσεις.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι ὁ ζήλος Ὑμῶν θὰ παραμείνῃ ἀμείωτος μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἐπιτραπῇ ἡ σύγκλησις τοῦ Σ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς φωτογραφούμενοι εἰς τὴν αἴλην τοῦ Ὁρφανοτροφείου Ἀγ. Διανυλίας μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τῶν ἀντιπροσώπων Παρῶν καὶ τῶν ὁρφανῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Μία ἐκ τῶν τραπεζῶν εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον τοῦ Ἀγίου Διαυλείας εἰς τὴν ὁποίαν παρακάθηνται μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θεοφάνο πούλον, μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Πανελ. Κοιν. καὶ τῶν ἀντιπροσώπων.

νεδρίου Εὐχόμεθα Ὑμᾶς Πατρικῶς, ἐπικαλούμενοι ἐπὶ τούτοις ἐφ' Ὑμᾶς τὰς εὐλογίας καὶ τὴν Χάριν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

Μετὰ διαπύρων Εὐχῶν
Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος
Ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΜΙΟΣ ΕΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἀριθ. πρωτ. 2222/70

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Φεβρουαρίου 1947
11 Φεβρουαρίου πάτριον ἑορτολ.

Πρὸς

Ἀπαντὰ τὰ Παραρτήματα καὶ τὰς Ἐπιτροπείας, Ἐφημερίους Ἱερῶν Νεῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ περιχώρων

Βεβαιούμεν τηλεγράφημά μας ἔχον οὕτω. (Συνέδριον ἀναβάλλεται συστάσει Κυβερνήσεως. Ἀναμεινᾶτε ὁδηγίας).

Ἡ ἀναβολὴ αὕτη προήλθε κατόπιν τῆς συστάσεως τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις λόγῳ τῆς Καταστάσεως ἐπιθυμεί νὰ ἀποφευχθῶσι διενέξεις δυνάμεναι νὰ βλάψωσι ἀντὶ νὰ ὠφελήσωσι.

Ἐνδεχομένως ἐκ τῶν ἐφημερίδων νὰ ἐπληροφρήθητε, ὅτι διάφοροι ὁργανώσεις εἰχον ζητήσῃ ἀδείας συγκεντρώσεων, ἐν οἷς καὶ ἡ Κυπριακὴ παροικία μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ζητήσῃ τὴν ἔνωση τῆς Κύπρου μετὰ τῆς μητρος Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ ὅμως εἰχον ἀπαγορευθῇ συγκεντρώσεις ἀναρχικῶν ἢ Κυβερνητικῶν οὐτε εἰς τὴν Κυπριακὴν παροικίαν ἐπέτρεψε τοιαύτην ἐπόμενον δὲ ἦτο συνεπὶς ὅτι ἐξαιρέσις δι' ἡμᾶς δὲν ἦτο δυνατὴ, ὅπως μᾶς ἐξήγησε ὁ κ. Ὑπουργὸς διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐξαιρέσις θὰ ἀπέτελε ἀφορμὴν προκλήσεων καὶ ταραχῶν τὰς ὁποίας θὰ ἐδμητοῦργουν οἱ ἔχοντες πρὸς τοῦτο συμφέρον.

Βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπέδειξε μέγα ἐνδιαφέρον καὶ πλήρη κατανόησιν τῶν σκοπῶν μας καὶ τῶν ζητημάτων μας καὶ τοῦτο μᾶς ἐνθαρρύνει καὶ μᾶς ἐνισχύει εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν πλέον ἐξόρμησιν πρὸς λύσιν ὀριστικὴν τῶν ἀφορῶν τῶν τῶν ἱερῶν Ἀγῶνα ζητημάτων.

Συνεπὶς τὸ Συνέδριον θὰ γίνῃ ἅμα ἀρθῶσιν ὅλαι αἱ ὑφιστάμεναι δυσχερεῖς συνθήκαι, ἐν τῷ μεταξύ δὲ θὰ καταβληθῶσιν ὅλαι αἱ προσπάθειαι πρὸς ἀρτιωτέραν διοργανώσιν τοῦ. Τοῦτο ἔχοντες ὑπ'

ὄψιν παρακαλούμεν, ὅπως καὶ ὑμεῖς ἐκ παραλλήλου καταβάλητε τὰς αὐτὰς προσπάθειας οὕτως ὥστε ἅμα ὡς εἰδοποιηθῇτε παρ' ἡμῶν εἴθε ἐτοιμοὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀντιπροσώπων.

Πρέπει ἀφοῦ δίδεται καιρὸς νὰ γίνῃ κατανόησιν ἀπ' ὅλων, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ ὑστερήσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἀπαιτήσιν ταύτην τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, διότι ἡ αὐτοπρόσωπος ἐμφάνισις ἐνταῦθα ἀντιπροσώπων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς χώρας θὰ δημιουργήσῃ τὴν σοβαρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Κράτους καὶ εἰς τοὺς Βουλευτὰς τῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες θὰ εὐρεθῶσιν πρὸ τῶν πατριωτῶν τῶν καὶ εἰς ταῦτα ἔγκειται ἡ ἐπιτυχία τοῦ Συνεδρίου.

Δὲν παραλείπομεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ νὰ συστήσωμεν ὅπως ἔχητε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὁδηγίας μας, τὰς ὁποίας σὰς ἐδόσαμεν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2181 καὶ 2191 ἐγκυκλίων μας ὡς πρὸς τὰ δικαιολογητικά τὰ ὁποία οἱ ἀντιπρόσωποι θὰ προσκομίσωσιν ἡμῖν κατὰ τὴν ἐδῶ ἀφίξιν των. Ὡσαύτως δέον ἐάν εἶναι δυνατόν νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς σφραγίδας τῶν

παραρτημάτων τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποιοῦσιν παραπλευρῶς τῶν ὑπογραφῶν των εἰς τὰ ψηφίσματα τὰ ὁποία θὰ ἐκδόσῃ τὸ Συνέδριον.

Τὸν χρόνον τῆς ἀναβολῆς φρονοῦμεν ὅτι δέον νὰ χρησιμοποιήσῃτε ἀφ' ἑνὸς διὰ τὴν ἐτοιμασίαν σας καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν καλυτέραν ὁργάνωσιν καὶ ἐξεύρεσιν τῶν μέσων διορισμοῦ ἀντιπροσώπων ἐξ ὅλων τῶν παραρτημάτων γενικῶς.

Ἐπίσης παρακαλοῦμεν νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν ὅτι σκόπιμον θεωροῦμεν, ὅπως οἱ ἀντιπρόσωποι σας εἶναι λαϊκοὶ καὶ οὐχὶ κληρικοί.

Οἱ δυνάμενοι κληρικοὶ δύνανται βεβαίως νὰ προσέλθωσιν ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπουν αἱ κατὰ τόπους συνθήκαι, ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ἀντιπροσώπων ἀλλ' ὡς πνευματικοὶ ἡγέται τῶν παραρτημάτων, καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον θὰ παρίστανται καὶ οἱ ἐφημέριοι Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων.

Διὰ πᾶσαν ἀμφιβολίαν σας παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γράψετε ἐγκαίρως, ἔχετε δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἀπομένει ὡς πρὸς ἡμᾶς εἰμὴ ἡ εἰδοποίησις μας τὴν ὁποίαν ἅμα λάβετε θὰ κανονίσῃτε τὰ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἀντιπροσώπων, οἵτινες κατὰ τὰ λοιπὰ νὰ εἶναι μάντοτε ἐτοιμοί.

Μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην

Διαβιβάζομεν τὰς εὐχὰς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, εὐχομένης μεθ' ἡμῶν ὅπως ἡ ἀρξαμένη Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Θεοσαρακοστῇ ἀγάγῃ ἐν ὕψει καὶ χαρᾷ εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας καὶ εἰς θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας μας.

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις

Ὁ πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Β. ΚΗΡΥΚΟΣ Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τῶν ἀφικθέντων ἀντιπροσώπων Παραρτημάτων τῆς Πανελληνίου Θεραπευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθόδοξης Κοινῶνίας Ἐπαρχιῶν.

Σήμερον ἡμέραν Δευτέραν τῆς 3 Μαρτίου 1947 καὶ ὥραν 11 π.μ. συνήλθομεν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη 7 Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Π.Θ.Ε.Ο. Κ. οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀντιπρόσωποι Παραρτημάτων Ἐπαρχιῶν μὴ λαβόντων γνῶσιν τῆς ἀναβολῆς τοῦ Συνεδρίου καὶ κατόπιν συζήτησεως περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐν Ἀθήναις παρουσίας μας ὅστις ἦτο ἡ συμμετοχὴ μας εἰς τὸ ἐν τῷ μεταξύ διὰ λόγους γενικῆς τάξεως ἀναβληθὲν Συνέδριον τῶν Παλαιοεορτολογικῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀ-

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μετὰ τὴν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Νεὸν Ἀγ. Χαλαράμπους τοῦ Ὁρφανοτροφείου Ἀγ. Διαυλείας πρὸς ἐτελεσθῆ εἰς τιμὴν τῶν ἀφικθέντων ἀντιπροσώπων.

πεφασίσαντες ομοφώνως τὴν ἐκδοσὶν τοῦ παρόντος ψηφίσματος, ἀφοῦ διεπιστώσαμεν ὅτι ὄντως ἡ παρεχόμενη σημερινὴ εἰς τοὺς Παλαιοορθολογίτας ἀπάσις τῆς Ἑλλάδος θρησκευτικὴ ἐλευθερία εἶναι φαινομενικῶς ἐλευθερία καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι τραγελαφικὴ καὶ ἐμφαφρόδιτος, διότι λογικῶς ἐξεταζόμενον τοῦ ὅλου ζητήματος τοῦ Κλήρου μας πῶς εἶναι δυνατόν κληρικῶς, ὅστις δηλοῖ ὅτι ὑπάγεται ὑπὸ πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ταυτοχρόνως καὶ ἀναγκαστικῶς νὰ ὑπάγεται εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἐξ ἧς ἀπεσιόσθη; Ὅδεις νομίζομεν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ πειθαναγκάσῃ ὁμάδα σεβαστὴν καὶ πολυάνθρωπον ἔχουσα ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ δημοκρατικῆς κοινωνίας μὲ Ναοὺς, κληρικούς πάντοτε βαθμοῦ καὶ πιστοὺς, καὶ δεδομένου ὅτι ἡ Θρησκευτικὴ κοινωνία τῶν Παλαιοορθολογιστῶν ἀπαρτίζεται ἀπὸ ὅλα τὰ ὁρθοφρονήσαν Ἑθνικῶς μεριὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς οὓς ὑπὸ τῶν ἐκείστοτε Κυβερνήσεων δὲν παρέχεται ἡ Συνταγματικὴ ἐλευθερία τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ἄλλως τε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκειῶν δεχθὲν τὴν γνώμην τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, μὴς κατέταξεν εἰς τοὺς ἐτεροδόξους. Καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ ἐτεροδόξοι τελοῦν τὰ τῆς Θρησκείας τῶν ἐλευθέρως καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων τοῦ Κράτους, μόνον οἱ Παλαιοορθολογίται τῆς Ἑλλάδος οἱ ἔστω καὶ οὐχὶ ὁρθῶς χαρακτηρισθέντες ὡς ἐτεροδόξοι διώκονται ἀντισυνταγματικῶς. Ἐπίσης διαπιστώμεν ὅτι οἱ κατὰ τόπους Ληξιάρχοι τοῦ Κράτους στήριζόμενοι εἰς μίαν αὐτοχρημα ἀντιεκκλησιαστικὴν καὶ ἀντισυνταγματικὴν διαταγὴν τοῦ τέως Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Κ. Ρέντη ὑπὸ ἡμερομηνίαν 12/1/46 ὡς ἀριθ. 109681 ἀρνούνται τὴν εἰς τὰ Ληξιαρχικά βιβλία καταχώρισιν τῶν βαπτίσεων καὶ γάμων τῶν τελουμένων ὑπὸ ἱερῶν τῆς Παλαιοορθολογικῆς Ἐκκλησίας.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

1) Αἰτούμεν εὐσεβῶς ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργὸν Δημ. Τάξεως κ. Ναπολέοντα Ζέρβαν, ὅπως μέχρη τῆς ὁριστικῆς ρυθμίσεως τῶν ζητημάτων μας ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως ἐκδώσῃ ἐγκύκλιον διαταγὴν πρὸς ἀπάσις τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους, ἵνα οἱ Παλαιοορθολογίται τελοῦν ἀκολούτως ἐν ἰδίῳ Ναοὶ καὶ μὲ κληρικούς πάντοτε βαθμοῦ τὰ τῆς Θρησκείας τῶν ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ἐτεροδόξου Ἐκκλησίας.

2) Αἰτούμεν ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης κ. Ἀπόστολον Ἀλεξανδρῆν ὅπως διὰ νεωτέρας διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς Ληξιάρχους τοῦ Κράτους καταργήσῃ τὴν ἐκνομον ἰσχύιν τῆς ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ τέως Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Κ. Ρέντη, δυνάμει τῆς ὁποίας σήμερον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα δὲν καναχωροῦνται αἱ Βαπτίσεις καὶ Γάμοι τελούμενοι ὑπὸ ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Γ.Ο.Χ.

3) Ὑπὸ τὴν ἐγγωσμένην ὁδὸν εὐθυκρισίαν τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν Δημ. Τάξεως καὶ Δικαιοσύνης ἀποβάλλομεν ἀντίγραφον τοῦ παρόντος ψηφίσματος μὲ τὴν ἀκρόατον πεποιθήσιν, ὅτι θὰ ἐκδόσων τὰς σχετικὰς διαταγὰς, ἵνα καὶ οἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀκόλουθοι τοῦ Παλαίου ὁρθολογίου καὶ συνάμα ἀκόλουθοι πάσης Ἑθνικῆς ἰδέας, εὐφρον τὴν ποθητὴν εἰς αὐτοὺς θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν, ἣν παρέχει καὶ τὸ Σύνταγμα τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου ἡ τήρησις ἀριεργούται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων.

Πρὸς τοῦτο ἐκλεγεται πενταμελὲς ἐντροπή, ἵνα ἐπιδώσῃ ἀντίγραφα τοῦ παρόντος ψηφίσματος εἰς τοὺς κ.κ. Ὑπουργοὺς Δημ. Τάξεως, Δικαιοσύνης καὶ Βουλευτὰς τῶν περιφερειῶν μας.

Εὐπειθέστατοι

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἀράμας, Μιχ. Σαββόπουλος Σουλ. Λαζαρίδης Σάμου Ἐμμ. Μήτρου, Πρεβέτης, Λαμιάς Λέκκος, Ἀρκαδίας, Κωνίνος Ματζουράνης, καὶ Κωνίνος Μερτέλλος, Καβάλλας- Σάββας Κοσμίδης, Παγγαίου, Κωνίνος Κόμνης, Κατερίνης, Δημ. Χαριτόπουλος, καὶ Ἀριστείδης Οἰκονόμου, Βόλου Ἀπόστολος Σόμογλου, Σφενδάμης Κατερίνης, Βασ. Σαλιγκιτζίδης Ἀλωνίων —

Κατερίνης Ἰωάν. Μαντουλίδης, Ξυλόκα- στριν — Κορινθίας, Κωνίνος Δηλαράς, Ἀγίου Πνεύματος — Σερρών, Χατζη-Σω- τήριος Κορτσής.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΡΘΩΣΕΩΣ

Πάνταχοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἡ (ΚΡΑΤΟΥΣ) μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, τὴν σκληρὰν κατοχὴν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν τελευταίων παθημάτων, παρατηρεῖται κά- ποια νέα ζύμωσις καὶ σφοδρὰ ἐπιθυμία ἀνορθώσεως τῶν πραγμάτων. Πάνταχοῦ ἀκούεται ἡ βροντῶδης φωνὴ ὅτι ἐπέστη ὁ χρόνος τῆς ἀναγεννήσεως, διότι καὶ καιρὶ οὐ μενεῖται. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ζητεῖ ἡδὴ ἀνόρθωσιν ζητεῖ μεταβολὴν ζητεῖ βελτίω- σιν τῆς ζωῆς τῆς χώρας. Διὰ τοῦτο ὑπο- βάλλεται εἰς θυσίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἀρκεῖ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ποθομένη ἀνόρθωσις καὶ καταλλαγὴ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἶνε μέγα καὶ ἔνδοξον ἐν τῇ πολυκυμάντῳ ἱστορίᾳ καὶ προφύρισται ὑπὸ τῆς θαύμας Προνοίας εἰς ἐξυπηρετήσιν τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀνθρωπότη- τος. Ἀλλὰ νοσεῖ δυστυχῶς νόσον βαρεῖαν. Ἀπαιτεῖται ἡ θεραπεία ταύτης. Ἀπαιτεῖ- ται νὰ ἐξυγιανθῇ καὶ, εὐρωστον καὶ ἀκ- μαῖον, νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὕψιστην αὐτοῦ ἀποστολήν.

Μία αἰτία τῆς νόσον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶνε ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς ἱερᾶς καὶ ἁγίας θρησκείας μας καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῆς, ἥτις δὲν εἶνε μόνον παραμυθία ἐν τοῖς δεινοῖς, ἀλλὰ καὶ δύναμις καὶ ζωῆς, δι' ἧς εὐμερο- οῖσι τὰ ἔθνη καὶ προάγονται. Ναί. Ἡ ἁγία Θρησκεία μας θερμαίνει τὰς καρδίας, ὁδη- γεῖ εἰς γενναίους καὶ ἡρωϊκὰς πράξεις, κα- θαγιάζει τὴν πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην. Διὰ τῆς πίστεως δημιου- ργοῦνται οἱ ἀδαμάντινοι χαρακτῆρες οἱτι- νες ἀποβαίνουν βράχοι ἀντακτοὶ τοῦ κα- θήκοντος. Ἡ ἁγία μεταφυσικὴ ἐκείστου λαοῦ λέγει ὁ διάσημος φιλόσοφος Σχέ- λιγγ, εἶναι ἡ θρησκεία ἐξ ἧς πηγάζει ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμὴ, τὸ πρὸς τοὺς νόμους σέ- βας καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη.

Πόθεν ἐξέπηγασαν τόσα κακὰ τὰ ὁποῖα λυμάνονται τὸ ἔθνος; πόθεν ἡ ψυχρότης; εἰς τὰ παθήματα τῆς φιλότητος μας πατρί-δος; πόθεν ὁ ἔρωσ πρὸς τὰ ἴδια συμφέ- ροντα; πόθεν ἡ παγερὰ ἀδιαφορία εἰς ἐπι- τέλειαν τοῦ καθήκοντος; Ἐκ τῆς θρησκευ- τικῆς ψυχρότητος ἡ ἀπιστία. «Ὁὐκ ἔστιν ἐπίγνωσις Θεοῦ, λέγει ὁρθῶς ὁ Προφήτης, ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἄρα καὶ ψεῦδος καὶ κλοπὴ καὶ μοιχεῖα κέχεται ἐν αὐτῇ». Ὡς (δ' -1-2) Νήπιος ἰσχυρὸς νομίζει ὅτι τὰ ἔθνη ἀνορθοῦνται διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος ἢ ἐξ ἡρώων νόμων. Τὰ ἔ- θνη ἀνορθοῦνται διὰ τῆς ἠθικῆς ζωῆς, ἥτις δέον νὰ ἐμφυσηθῇ διὰ τῆς ὕγιους παιδείας καὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δημιουργήσατε τοὺς ἀρίστους νόμους; ἐάν δὲν δημιουργήσῃτε χαρακτῆρας ἠθι- κούς εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀνόρθωσις. Ἡ ἐπι- στήμη καὶ ἡ ἱστορία βροντοφωνοῦν. «Nihil leges sine moribus». Ὁρθῶς καὶ ὁ Σόλων παρέβαλε τοὺς νόμους πρὸς ἀράχην ἥτις καὶ κοφύρατον βάρος προσπετὸν διασχί- ζει καὶ διαβαίνει καὶ ὀλίγος πολλαῖς ἀνε- μος διαλθεῖ καὶ ἀνάρπαστον διασκορπίζει.

Ἀναγκαῖα ἀληθῆς εἶναι ἡ στρατιωτικὴ παρασκευὴ τῆς χώρας καὶ ἀπαραίτητος ἡ οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις αὐτῆς, διότι εἰμῶθα εἰς χρόνους οὓς τὸ συμφέρον ἰσχύει καθὼς καὶ ἡ ὕλη δύναμις, ὁ Ἑλληνισμὸς ἔπερ ποτὲ ἔχει ἀνάγκην στρατοῦ καὶ οἰκονομ- κῆς εὐρωστίας. Ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι διὰ μόνον τοῦτον, ἀνευ χρηστῶν χαρακτῆρων ἀνευ πλῆθους ἠθικῆς ἀναπλάσεως, οὐ μόνον καθίσταται ἀδύνατος ἡ ριζικὴ ἀνόρ- θωσις τῶν κακῶς ἐχόντων, ἀλλὰ, καὶ αὐ- τὴ ἡ ὑπάρξις ἡμῶν ὡς Κράτος καθίσταται προβληματικὴ.

Ἀλλὰ πότε θὰ ἐπέλθῃ αὕτη ἡ ριζικὴ ἀ- νάπλασις; Διὰ τῆς ὕγιους, ὡς εἰπομεν ἐκ- παιδεύσεως καὶ τῆς θρησκείας διὰ εἰς τὸν ξένων φιλοσόφων λέγει. Μόνον διὰ τῆς ὕ- γιους ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς θρησκείας, δύ-

ναται νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην τοῦ λαοῦ ἡ- θικῶς καὶ πολιτικῶς καταπεσών. Ὑγιὲς ὁ- μως ἐκπαιδεύσις δὲν εἶνε ἔξω πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν. Ἡ ἐστερημένη τῆς εὐ- σεβείας παιδεία ὁμοιάζει πρὸς κλῶνον δέν- δρου ἀποκεκομμένον καὶ κατὰ γῆς ἑρριμέ- νον ἀνευ χυμοῦ καὶ ἀνευ ζωῆς.

Ὁρθότατα ὁ Ἀριστοτέλης ἀπεφάνετο. «Βέλτιον ἦθος βελτίονος πολιτείας αἴτιον γίνεται». Ὁ χριστιανισμὸς δὲ δὲν ἐμερί- μνησε περὶ τοῦτου ἢ ἐκείνου τοῦ πολιτεύ- ματος, ἀλλὰ περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρώπων, τῆς οἰκογενείας, δι' ἧς ἀνεμῶρφωσε τὴν καὶ νωνίαν καὶ παρήγαγε τὸν νέον πολιτισμόν.

Μὴ ἀπατώμεθα. Τὰ ἔθνη ὁρμητικῶς πί- πτουν καὶ ἐξαφανίζονται, ὅταν ἡ ἀσέβεια ἢ ἡ διαφθορὰ εἰσχωρήσῃ εἰς ὅλας τὰς κοι- νωνικὰς τάξεις. Εὐτυχὴς δὲ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι εὐγενής, μεγαλόφρων, φιλοδι- καῖος καὶ φίλεργος. Στερεῖται μόνον χρη- στῆς διοικήσεως χαρακτῆρων ἠθικῶν, διό- τι ἡ συναλλαγὴ ἐχαλάρωσεν αὐτούς. Ἡ ἐξέγερσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι συναι- σθησις ἅμα καὶ ἀποδείξις τῆς ἠθικῆς αὐ- τοῦ ἰσχύος καὶ δυνάμεως.

Ἐχομεν πεποθήσιν, ὅτι ἡ ποθομένη ὑπὸ πάντων ἀνόρθωσις θὰ ἐπέλθῃ καὶ εὐ- χόμεθα περὶ τοῦτου.

10)23) 2-47

Παναγ. Καλαμάκης

Τοῦ Μακαριωτάτου ΣΑΜΩΝΑ Ἀρχιεπισκό- που Γάζης.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

πρὸς Ἀχμέδ τὸν Σαρακηνὸν

Ἀποδεικνύουσα τὸν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἱερωγούμενον ἄρτον καὶ σῖτον, σῶμα καὶ αἷμα ἀληθινὸν καὶ ἐλό- κληρον εἶναι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη- σοῦ Χριστοῦ.

Ἐξ Ἀγίου ὅρους ὑπὸ Α.Μ.Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ τοῦ Χριστοῦ πανάγιον σῶμα, καθεζόμενον παρὰ τῷ Πατρὶ, μένει ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ ἱερωγούμενος ἄρτος εἰς τὸ ἀληθὲς τοῦ Χριστοῦ σῶ- μα μεταβαλλόμενος δυνάμει θείᾳ δι' ἐ- πιφοιτήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καίπερ μελλίζεται. ἀλλ' ὁλόκληρον καὶ σῶον ἐν ἐκείστῳ κλάσματι σώζεται, ὡς καὶ ὁ λόγος τοῦ λέγοντος, πρὸς πάν- τας τοὺς ἀκούοντας ὁλόκληρος καὶ οὐ διηρημένος ἀκούεται. Οὕτω διὰ τῶν ὁ- ρατῶν καὶ αἰσθητῶν παραδειγμάτων, τοὺς ἀπειθεῖς καὶ ποιεργούς εἰς τὸ κα- τανοῆσαι τὰ τοῦ Θεοῦ μυστήρια ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον καὶ ἐννοίαν καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντα ἀνάγομεν.

Ὅταν τοίνυν ὁ ἁγιασθεὶς ἄρτος εἰς μέτρον τέμνηται, ὅς τὸ πανάγιον τοῦ Χριστοῦ ἔστι σῶμα, μὴ νομίζεις ὅτι με- ρίζεται, ἢ ἀποσπάται, ἢ διαιρεῖται τὸ ἄχραντον ἐκεῖνο σῶμα ἀθάνατον γὰρ καὶ ἀφθαρτον καὶ ἀδαπάνητον ἀλλ' ὅτι μερισμὸς ἔστιν ἐκεῖνος τῶν αἰσθη- τῶν συμβεβηκότων μόνον μετὰ τὸν ἁ- γισμὸν, πρὸς ὧν μὴ πίστεως καὶ πα- ράστασις ὁρατοῦ σημείου τῶν μενόντων καὶ ἀρραβῶνα καὶ ἐφόδιον ζωῆς αἰω- νίου.

ΑΧΜΕΑ. Ὅντως θαυμαστὰ καὶ παρὰ ὅξα καὶ ὑπὲρ φύσιν καὶ νοῦν καὶ ἐννοίαν ἀνθρωπίνην τὰ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν ἀπόρητα μυστήρια Πάτερ Ἀββᾶ! εὐχαριστῶ δέ σοι ὅτι καὶ ἡμῖν ἀπέδειξας ἅγαν ὁμαλώτατον καὶ λεῖτον καὶ ἀληθὲς δόγμα, τὸν Χριστὸν παντοδύνατον καὶ φιλόανθρωπον καὶ ἀληθὴ Θεὸν ὑποδεικνύον, ἐξ οὗ ἀπελή- ληται τὸ ψεῦδος, ἐξελέγηται δὲ καὶ πᾶ-

σα φαντασία. 'Αλλ' ἔωμεν (ἄς προχωρήσωμεν)· ἁγίως γὰρ ταῦτα περιφλοσώμεθα· μυωπίζωμεν (ἄς βιάζωμεν, ἄς κεντώμεν τοὺς ὕπους· ἵνα τρέχωσι ταχύτερον) δ' ἔτι μᾶλλον, ἐπεὶ ὡς δρῶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα.

**Ἀντιγραφὴ Ἀντωνίου Μουστάκα
Μοναχοῦ Ἀγιορείτου**

ὅφ' οὐ προσετέθησαν καὶ τὰ ἐντὸς τῶν παρενθέσεων.

Ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Ἀχιμεδ ἡ το ἄρχων καὶ Διοικητὴς τῆς Συρίας· ἔχων δὲ οὗτος ἕνα ἀνεψιόν, ἔστειλε τοῦτον εἰς τὴν πόλιν Διδασκάλῳ ἢ Λύδδαν καὶ Ρέμπλιν λεγομένην πρὸς τακτοποίησιν μερικῶν Κρατικῶν ὑποθέσεων.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὑπῆρχε Νὰδς θαυμάσιος καὶ ὡραιότατος τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου· τοῦτον δὲ τὸν Νὰδν ἰδὼν ἀπὸ μακρόθεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀρχοντος, διέταξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν Σαρακηνοὺς σιρατιώτας ὅπως καταλύσουν εἰς τὸν Νὰδν τοῦτον· καὶ δι' αὐτὸν μὲν νὰ ἐτοιμάσουν μέρος εἰς τὰ κατηχούμενα τοῦ Ναοῦ (ἐνθα νῦν οἱ γυναικωνίται), τὰς δὲ καμήλους του — δώδεκα τὸν ἀριθμὸν — νὰ ἐμβάσωσιν ἐντὸς τοῦ κυρίου Ναοῦ.

Βλέποντες οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ τὸν πειρασμὸν τοῦτον, παρεκάλουν τὸν ἄρχοντα διὰ νὰ μὴ κάμῃ τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ πρᾶγμα· πλὴν ἐκεῖνος φοβερίζων διέταξεν ὅπως ἐκτελεσθῇ ἀνυπερόθετως ἡ διαταγὴ του, ἥτις καὶ ἐξετελέσθη πρᾶγματι. Ὅμως μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸν Νὰδν αἱ καμήλοι, ἔπεσαν πᾶσαι κάτω νεκραί, τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἀμέσως θαυματουργήσαντος· καὶ τοῦτο τὸ σημεῖον ἰδὼν ὁ ἄρχων καὶ ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἄμυστον θαυματουργικὴν τοῦ Ἁγίου δύναμιν, προσέταξε καὶ ἐξέβαλόν τὰς νεκρὰς καμήλους ἐκ τοῦ Ναοῦ.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἰσῆλθεν εἰς τὸν Νὰδν ὁ Ἱερεὺς ἵνα λειτουργήσῃ κατὰ τὸ σῆμα· ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἄρχων ἐκ τῶν κατηχουμένων ἀνῶθεν παρετήρει μετὰ προσοχῆς καὶ πάσης περιεργείας, πάντα τὰ τελούμενα ὑπὸ τοῦ Ἱερέως. Τότε ὁ Φιλάνθρωπος Θεὸς ἡμῶν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας τοῦ Σαρακηνοῦ καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον φρικτὸν τεράστιον· Ἦτοι ἐθεώρει ὁ Σαρακηνὸς τὸν Ἱερέα ὅταν οὗτος ἐτελείωσεν τὰ θεῖα μυστήρια, ὅτι ἔσφαξεν ἕν μικρὸν παιδίον καὶ τὸ μὲν αἷμα αὐτοῦ, ἔβαλε μέσα εἰς τὸ ἅγιον Ποτήριον· τὸ δὲ σῶμα κατακόψας εἰς μικρὰ τεμάχια, ἔβαλεν εἰς τὸν ἱερὸν Δισκάριον. Καὶ ὅταν ἐτελείωσεν τὸ Κοινωνικὸν, ἔβλεπεν ὁ Σαρακηνὸς τὸν Ἱερέα ὅτι μετέδιδεν εἰς τὸν Λαὸν ἀπὸ τὰς σάρκας καὶ τὸ αἷμα τοῦ παιδίου· ταῦτα δὲ βλέπων διηγορεῖτο καὶ ἐθαύμαζεν.

Μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν λαβὼν ὁ Ἱερεὺς τὰς καλυτέρας προσφορὰς, προσέφερεν αὐτὰς δώρον εἰς τὸν Σαρακηνὸν ἄρχοντα. οὗτος δὲ ἠρώτησεν αὐτόν· Τί εἶνε αὐτά; Ὁ Ἱερεὺς ἀπεκρίθη· Αὐτὰ Κύριέ μου, εἶνε ἀπὸ τὰς προσφορὰς ὅπου λειτουργοῦμεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας· Τότε λέγει ὁ Σαρακηνὸς με θυμὸν· Ἀπὸ

αὐτὰς ἐλειτούργησας σὺ σήμερον; Δὲν σὲ εἶδον ἐγὼ ὅπου ἔσφαξας τὸ παιδίον καὶ ἔβαλες εἰς τὸ ποτήριον τὸ αἷμα του, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ κατέκοψας εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἔβαλες εἰς τὸν δισκὸν ἐξ αὐτῶν δὲ «*τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος*» μετέδιδες εἰς τὸν λαόν; Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔβλεπον ἐγὼ ὅταν τὰ ἔκαμνες μαρὰ φονεῦτά;

Ταῦτα παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀκούσας ὁ Ἱερεὺς ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Σαρακηνοῦ, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Κύριός μου ὅπου σὲ ἤξιωσε νὰ ἴδῃς τοσοῦτον φρικτὸν μυστήριον· ὅθεν πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, Κύριέ μου, ὅτι εἴσι μέγας ἄνθρωπος καὶ ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἔχει κατατάξει εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν σωζομένων. Λέγει ὁ Σαρακηνὸς· καὶ δὲν εἶναι ταῦτα οὕτω καθὼς ἐγὼ τὰ εἶδον; Ναί, ἀποκρίνεται ὁ Ἱερεὺς οὕτως εἶναι καὶ οὕτως ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, ὅπου προσφέρομεν εἰς τὴν λειτουργίαν μας, μεταβάλλεται εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅμως τὴν θεωρίαν ταύτην δὲν ἤξιώθη νὰ τὴν ἴδω ποτε ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς διὰ τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν διὰ τῶν ὁποίων βλέπω πάντοτε ἐμπροσθέν μου ἄρτον καὶ οἶνον. Βλέπω ὅμως διὰ τῶν ὁμμάτων τῆς πίστεως αὐτὰ τὰ ὅποια εἶδες σὺ διὰ τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριός καὶ Θεός μου σὲ ἤξιωσεν ἵνα ἴδῃς τοιοῦτον φρικτὸν μυστήριον, πιστεύω ὅτι εἴσαι μέγας ἄνθρωπος· διότι καὶ οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὡς ὑπεράξιοι, ἔβλεπον τοῦτο τὸ θαυμαστὸν μυστήριον.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σαρακηνὸς καὶ θαυμάσας μεγάλως, ἔκυψε κάτω καὶ ἐσυλλογίζετο ἐπὶ ὥραν ἱκανήν· ἔπειτα δὲ, ὡς ἀπὸ ὕπνου ἐξυπνήσας καὶ ἐλθὼν εἰς ἐαυτόν, προσίστασει τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐξελέθωσι τοῦ Ναοῦ καὶ εἰτα λέγει πρὸς τὸν Ἱερέα· **Καθὼς βλέπω καὶ πληροφοροῦμαι, ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή καὶ βεβαία**· ἀλλοιομένοι δὲ εἰς ἐμὲ ὅπου ἐπέρασα τὴν ζωὴν μου μὲ ψεύδος καὶ ματαιότητα εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Μωαμεθανῶν τὴν ὄντως ἀκάθαρτον. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ὡς βλέπω, εἶνε θέλημα θεοῦ ἵνα σωθῶ, βάπτισόν με, παρακαλῶ, ἵνα καταρῶμαι ἂν ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν Θεὸν μὲ καθαρὰν συνείδησιν. **Ἀπεκρίθη ὁ Ἱερεὺς**· Δὲν τολμῶ, κύριέ μου, νὰ σὲ βαπτίσω· διότι ὁ θεὸς σου εἶναι Βασιλεὺς, καὶ μανθάνουν τὸ τοιοῦτον, ἐμὲ μὲν θέλει φονεῦσθαι, τὰς δὲ Ἐκκλησίας ἡμῶν θέλει καταστρέψῃ. Μόνον **ἀκουσόν μοι**, καὶ ἐὰν πράγματι πιστεύης καὶ θέλῃς ἵνα βαπτισθῇ· ἀναχώρησον κρυφίως ἐντεῦθεν καὶ **ἔπαγε εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀγνώριστος καὶ αὐτὸς θέλει σὲ βαπτίσει.**

Τὴν ἐπομένην νύκτα φορέσας ὁ Σαρακηνὸς ἕν τρίκλινον φόρεμα ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ τῆς πόλεως Λύδδης· καὶ πηγαίνων ἀγνώριστος εἰς τὸν Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρακαλῶν θερμῶς ἵνα ἀξιωθῇ τοῦ θεοῦ βαπτίσματος καὶ βαπτισθεὶς, μετὰ τὴν ὁγδόην ἡμέραν εἶπε πρὸς τὸν Πατριάρχην· Ἰ

δοὺ ὅπου χάριτι θεῖα ἔγινα χριστιανός, λοιπὸν τί προέπειν ἂν κάμω διὰ νὰ σωθῶ; Λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Πατριάρχης· Ἐὰν θέλῃς νὰ σωθῇς ὕπαγε εἰς τὸ Σινᾶ Ὁ ρος, ὅπου εὐρίσκονται Μοναχοὶ εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι, καὶ γενοῦ Μοναχὸς καὶ φύλαξον τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ διὰ νὰ σωθῇς.

Τούτων τῶν θεῶν λόγων ἀκούσας ἐκ στόματος τοῦ Πατριάρχου ὁ νεοφώτιστος, ἀνεχώρησε μεταβάς εἰς τὸ Ὁρος Σινᾶ· καὶ γενόμενος Μοναχὸς παρέμεινεν ἐκεῖ τρία ἔτη φθιάσας εἰς μεγάλην μέτρα ἀρετῆς. Ἐπειτα παρεκάλεσε πολλὰ τὸν Ἡγούμενον του ὥστε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν Λύδδαν. Καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν, μετέβη εἰς αὐτὴν ἐσέλθων δὲ εἰς τὸν προῶνθέντα Νὰδν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, συνήντησε τὸν εὐλαβὴ ἐκεῖνον Ἱερέα, περὶ τοῦ ὁποίου προείπομεν, πρὸς τὸν ὅποιον ἐφανέρωσε ποῖος εἶνε, προσδέσας καὶ τὰ ἐξῆς· Νὰ ὅπου θεῖα χάριτι καὶ διὰ τῶν εὐπροσδέκτων σου δεήσεων ἔγινα Χριστιανὸς καὶ Μοναχός. Ἐχω ὅμως ἐπιθυμίαν μεγάλην νὰ ἴδω τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ παρακαλῶ σε θερμῶς νὰ μοῦ ἐκπληρώσῃς τὸν πόθον τοῦτον.

Δοξάσας ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτων τὸν Θεὸν ὁ Ἱερεὺς, λέγει πρὸς τὸν μετ' αὐτοῦ λαλοῦντα Μοναχόν· Ὑπαγε εἰς τὸν θεῖον σου τὸν Ἀμην (Βασιλέα Ἐξουσιαστὴν) καὶ ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ὅλων τῶν Σαρακηνῶν ὁμολόγησον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ, Θεὸν ἀληθινόν καὶ δημιουργὸν πάσης κτίσεως, καὶ ὅτι ἐγενεν ἄνθρωπος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, καὶ ὅτι ἔκαμεν εἰς τὸν κόσμον παράδοξα θαύματα, καὶ ὅτι ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ δόξης.

Καὶ οὕτω ποιῶν θέλει ἴδῃ τὸν Κύριον μετὰ παρησίας καὶ δόξης.

Πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ εὐλαβοῦς Ἱερέως ὁ αἰδίδιμος ἐκεῖνος Μοναχὸς καὶ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν χώραν ἔνθα ἦτο ὁ θεὸς του βασιλεύς· καὶ τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἐκεῖ ἀφίξεώς του, ἀνελθὼν εἰς ἕνα μιναρὲ (*Πύργον τοῦ Ὁθωμανικοῦ Τζαμιῦ*) ἤρchiσε νὰ φωνάζῃ μετὰ μεγάλης δυνάμεως· Τρέξατε ἐδῶ, ὦ Σαρακηνοί, διότι ἔχω λόγον διὰ νὰ σᾶς εἴπω. Καὶ δραμόντων μετὰ λαμπάδων πρὸς αὐτὸν τῶν Σαρακηνῶν, οὗτος ἤρchiσε λέγων πρὸς αὐτοὺς· Τί μοι δίδετε ἵνα σᾶς εἴπω ποῦ εἶνε τοῦ Ἀμην ὁ ἀνεψιὸς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔφυγε κρυφίως. Καὶ τοῦτο ἀκούσαντες οὗτοι ἔφερον μετὰ χαρὰς τὸν Μοναχὸν πρὸς τὸν Ἀμην. οὗτος δὲ ἠρώτησεν αὐτόν, ἐὰν πράγματι γνωρίζῃ ποῦ εἶναι ὁ ἀνεψιὸς του.

Ἀπεκρίθη ὁ Μοναχός· Ναί γνωρίζω αὐτόν, καὶ εἰμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος. Πλὴν τώρα ὅμως εἶμαι Χριστιανός καὶ πιστεύω εἰς Πατέρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὴν μίαν θεότητα καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ θεοῦ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας γενόμενος

ἄνθρωπος, καὶ ἔκαμεν εἰς τὸν κόσμον μεγάλη θανάσιμα καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη, καὶ ἀνέστη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καθίσας ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν γῆν ἵνα κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκροὺς.

Ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ Μοναχοῦ ὁ θεὸς τοῦ Ἀμαρᾶς, εἶπε πρὸς αὐτόν: Τί ἔπαθες ταλαίπωρε καὶ ἀφήσας τὴν θρησκείαν, τὰ πλοῦτη καὶ τὴν δόξαν σου, ἡλθες εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν; Ἀπεκρίθη ὁ Μοναχός: Ἐγὼ τὰ ὅσα εἶχον διε ἤμην εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Σαρακηνῶν, ὅλα ἦσαν μερὶς τοῦ διαβόλου ταῦτα δὲ τὰ τοῖχίνα ἐνδύματα ὅπου φορῶ διὰ τὸν Χριστόν, οὐδὲ εἶναι πλοῦτος καὶ δόξα καὶ καύχημά μου διὸ καὶ τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν θρησκείαν του ἀποστρέφομαι.

Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ αἰοδιμου θυρωθέντος οἱ παριστάμενοι Σαρακηνοί, ἤσπασαν καὶ ἐξαγαγόντες τῆς πόλεως ἐλιθοβόλησαν ἐπικαλούμενον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ αἰοδιμος λαβὼν τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Ἐπειδὴ ὅμως μετὰ τὴν ἱερὰν ἀθλήσιν τοῦ Μαρτυρίου ἐφαίνετο καθ' ἐκάστην νύκτα ἐν λαμπρὸν ἄστρον ἄνωθεν τοῦ σωροῦ τῶν λίθων, τούτου ἕνεκα ἐθαύμαζον οἱ Σαρακηνοί. ἔντεθεν δὲ καὶ θεόθεν βεβαίως κινήθη ὁ Ἀμαρᾶς, ἔδωκε τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς χριστιανούς ἵνα παραλάβωσιν ἐκεῖθεν τὸ ἄγιον λείψανον, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἐκταφὴν εὐρέθη σῶον καὶ ἀδιάφθορον καὶ εὐωδία ἔχον πολλὴν ὅπερ καὶ ἐνεταφίσασαν μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίας καὶ εὐλαβείας πολλῆς πρὸς δόξαν Χριστοῦ. Ὡς ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΥΩΠΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς κατὰ τὸν Κύριον εἶναι ἀνυπολόγιστος «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί ὀφείλει ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν λαμβάνει ὑπ' ὅψιν τοιαύτην. Διότι πάσχομεν ἐκ πνευματικῆς μυωπίας. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας εὐρίσκεται, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν περιπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ θέσῃ τὴν σφραγίδα του εἰς τὰς ἐργασίας μας, εἰς τοὺς κόπους μας, εἰς τὴν κατοικίαν μας, εἰς τὴν πλεονεξίαν μας καὶ εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς καλὰς καὶ κακὰς ἰδιότητάς μας.

Δὲν βλέπομεν τὸν θάνατον

Καὶ ἐν τούτοις εἶναι τὸ ἀσφαλές μέλλον πάντων.

Δὲν θέλομεν νὰ ἴδωμεν, οὔτε δυνάμεθα λόγω τῆς μυωπίας, νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι νέφος καπνὸν τὸ ὁποῖον γρήγορα ἢ ἄργα θὰ διαλυθῇ διὰ τῆς παγερᾶς πνοῆς τοῦ θανάτου.

Ἀδικοῦμεν, ἀνοσιουργοῦμεν, παραδίδομεθα εἰς τὴν ὕλην καὶ κυλιόμεθα εἰς τὸν δυσώδη βόρβανόν της, χωρὶς νὰ ἀντιζώμεν κἀν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἐιημοσύνης ὅστις θὰ ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὸν ἀγνόν καὶ αἰθέρην ὀρίζοντα τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ἀδιαφοροῦμεν ἐάν, καθ' ἣν στιγμήν σκεπτόμεθα διὰ τὸ ἐπὶ γῆς μέλλον, ἐπέλθῃ ὁ θάνατος ὅστις εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος Βασιλεὺς τῆς ζωῆς μας.

Δὲν πάσχομεν λοιπὸν ἐκ μυωπίας, ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐγκρίτως τοὺς βράχους καὶ τοὺς κρημνοὺς εἰς τοὺς ὁποίους φερόμεθα καὶ καταστρόμεθα, ἐνῶ

ὑπάρχει ἀσφαλὴς δρόμος ποὺ μᾶς χαρίζει τὴν αἰώνιον ζωὴν διὰ τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τῆς πολυτίμου ψυχῆς μας;

Δὲν θέλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι πρέπει παραδιδόμενοι εἰς ἀπογοήτευσιν ἐκ τῆς περὶ τῆς ἐλευσέως τοῦ θανάτου βεβαίότητος, νὰ ἀφήσωμεν ἐντελῶς πᾶν τὸ ἀφορὸν τὴν προσκαιρὸν ταύτην ζωὴν.

Ἀντιθέτως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τοῦτο: Ἐργαζόμενοι διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν προσκαιρῶν νὰ μὴ παραβλάπτωμεν τὰ αἰῶνα ἢ νὰ μὴ λησμονώμεν, ὅτι ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὰ αἰῶνα καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶν ὅτι θὰ ἐξηπρητῇ μὲν τὸ σῶμα, θὰ ζημιώσῃ ὅμως τὴν ψυχὴν.

Ἐάν εἴχομεν ὀφείλει τῆς ψυχῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πράγματι θὰ ἐβλέπωμεν καθαρώς, ποῖον τὸ καθήκον ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πῶς θὰ ἠδυνάμεθα ζῶντες νὰ ἔχωμεν τὴν εὐτυχίαν ἐξηοφασμένην καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τῆς δὲ ψυχῆς τὴν ἀξίαν καὶ τὸ πολῦτιμον ἀμείωτον.

Ὅθεν ἂς παρακαλέσωμεν πάντες τὸν Κύριον ἡμῶν λέγοντες Ὡσαύτως ἡμᾶς Κύριε ἐκ τῆς πνευματικῆς μυωπίας.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Κατὰ πληροφωρίας ἐκ τοῦ Παραρτήματος Μεσωρόπης Παγγαίου, ἐξορίσθη ἐφέτος μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς «Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς ἀδελφότητος Μεσωρόπης «Μετανοίας», ἀνεγνωρισμένου σωματείου κατὰ τὴν 7)20 Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τῆς Συναξέως τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ διακεκριμένος ἱερεὺς τοῦ Παραρτήματος αἰδ. πατὴρ Νικόλαος Ἀλεξανδρίδης καὶ ὁ Πρόεδρος κ. Γεώργιος Στανίδης, ἔξεφώνησαν, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ἐμπνευσμένους λόγους, δι' ὧν ἀνέσκόπησαν τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν πολύμοχθον ἔργον τῆς ἀδελφότητος καὶ παρώτρυναν τοὺς ἀδελφοὺς πρὸς νέους ἀγῶνας, πρὸς νέας ἐξορμήσεις. Ἐγένετο καὶ μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν κατὰ τὴν Βουλγαρικὴν κατοχὴν φονευθέντων.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν 17ην Φεβρουαρίου Κυριακὴν Ὁρθοδοξίας ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Χρυσόστομος ἐλειτούργησεν, μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου καὶ Διαυλείας κ. Πολυκάρπου, ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ ἱερῷ Ναφ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους τοῦ ὁρσανοτροφείου Ἁγίου Γεωργίου.

Τὴν 19ην Φεβρουαρίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολυκάρπος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἱερῷ Ναφ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης Πετραλῶν.

Τὴν 23 Φεβρουαρίου ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου ἐλειτούργησεν οὗτος ἐν τῷ ἱερῷ Ναφ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρηκολούθησεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ πλῆθος κόσμου. Κατ' αὐτὴν κεχειροτόκηκεν ὁ Σεβασμ. τὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγ. Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου Χίου Ἱεροδ. Στέφανον Τσίκουραν εἰς Πρεσβύτερον.

Τὴν 24ην Φεβρουαρίου ἐχοροστάτησεν ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Χρυσόστομος ἐν τῷ ἱερῷ Ναφ Μεταμορφώσεως Κυψέλης, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ἐν τῷ ἱερῷ Ναφ Κοιμ. Θεοτόκου Πειραιῶς καὶ ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκ. Διαυλείας κ. Πολυκάρπος ἐν τῷ ἱερῷ Ναφ Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς.

Τὸ Παρ)μα Δράμας προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Ὁρσανοτροφείου ὁ Ἁγ. Γεώργιος τοῦ Ἁγίου Διαυλείας δρχ. 50.000.

ΕΡΑΝΟΣ

ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Οἱ κάτωθι ἱεροὶ Ναοὶ :	Δραχ.
Ἁγιος Δημήτριος Ἀθηνῶν	22.300
Ἁγιος Ἀνδρέας »	8.950
Ἁγία Παρασκευὴ »	41.750
Ἁγιος Ἀχίλλιος »	15.500
Ἁγία Φιλοθέη »	13.400
Μεταμόρφωσις »	18.600
Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι »	30.000
Μυρτιδιώτισσα Παλ. Φαλήρου	5.000
Ἁγία Τριάς Νικαίας	23.300
Τὰ κάτωθι παραρτήματα :	
Λαμίας	50.000
Πατρῶν	15.000
Πόρου	10.000

Οἱ κάτωθι ἐκ τοῦ Παρ)τος Δράμας	
Ἱερομ. κ. Χαράλαμπος Φουτσιτζῆς	53.000
κ. Νικηφόρα Ραυτοπούλου	10.000
κ. Ἀθαν. Ἀνδρουδῆς	10.000
κ. Σελήνη Τσακμυρίδου	10.000
κ. Λασκαρούδα Χορόζη	10.000
κ. Βελισσάριος Εὐαγγελίδης	10.000
κ. Παλάση Τοπαλίδου	10.000
κ. Ἀριστέα Κατσαροῦ	10.000
κ. Παρασκευὴ Ἡλιάδου	10.000
κ. Σταύρος Ἐρεντοῆς	10.000
κ. Στράτος Κουρτέσης	10.000
κ. Ἰφιγένεια Βασιλειάδου	10.000
κ. Ἐλισσάβετ Τουπερέση	8.000
κ. Μιχαὴλ Κτενῆς	5.000
κ. Αἰκατερίνη Γεωργιάδου	5.000
κ. Εὐγενία Βουλκίδου	5.000
κ. Θεανῶ Δημακοπούλου	5.000
κ. Φωτεινὴ Ζαφειρίου	6.000
κ. Θεοδώρα Παναγιωτίδου	5.000
κ. Παρθένια Καραμυχαλίδου	5.000
κ. Σοφία Τσηλικίδου	5.000
κ. Θεόφιλος Κασαπίδης	5.000
κ. Σοφία Κουκτίδου	5.000
κ. Ἐλένη Κάλη	5.000
κ. Ἰωάννης Παπανικολαΐδης	5.000
κ. Ἐλένη Χριστοφορίδου	5.000
κ. Ἀγαπίος Νικηφορίδης	5.000
κ. Γρηγόριος Ἀμπρηκίδης	5.000
κ. Σοφία Χατζημιχαλίδου	5.000
κ. Αὐγουστῆς Ἡλιάδης	5.000
κ. Μοναχὴ Μαγδαληνὴ	5.000
κ. Αἰκατερίνη Γεωργιάδου	5.000
κ. Σοφία Κοσσέ	4.000
κ. Κωνστ. Συμεωνίδης	3.000
κ. Σοφία Ἀνδρεάδου	3.000
κ. Εὐγενία Κασατοῆ	2.500
κ. Ἐλένη Τρέπκα	2.500
κ. Κλεοπάτρα Βελένη	2.500
κ. Βασιλικὴ Τσιγίτζη	2.000
κ. Σοφία Γουρζουλίδου	2.000
κ. Μελενία Δημητριάδου	1.500
κ. Ζωὴ Ἀλεξίου	1.500
κ. Εὐαγγελία Ἀλεξίου	1.500
κ. Ἀναστασία Τόλιου	1.000
κ. Ζωὴ Θεοδωράκη	1.000
κ. Σοφία Καζαντζή	1.000
κ. Ἀναστασία Μαυσιαίδου	1.000
κ. Παρασκευὴ Βασιλιάδου	1.000
κ. Ἐμορφίλη Καλιονίδου	1.000
κ. Κυριακὴ Συμεωνίδου	1.000
κ. Ἀναστασία Συμεωνίδου	1.000
κ. Κωνσταντῖνος Κανετιδῆς	500
κ. Γεωθιμανὴ Χατζηγεωργίου	1.000
κ. Μαρίας Κυριακίδου	1.000
Διάφοροι ἀνώνυμοι	23.500

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦμεν ὅτι οἱ ἐν Χίῳ Κληρικοὶ Θεοδόσιοι Μπῆτρος καὶ Νικόλαος ἢ Χρυσόστομος Πατριανανῆκης δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν ἡμετέραν δικαιοδοσίαν οὔτε εἶναι δεκτοί.

—Ἐπίσης ὁ ψυχοπαθὴς ἱερεὺς Ἀγᾶ. θων Ἀθανασόπουλος περιφερόμενος ἐν Ἀθήναις καὶ οὗτος δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς Παλατιομερολογίτας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ἱερ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εὐχαριστεῖ τοὺς κ. Ἰωάν. Καραχάλιαν καὶ σύζυγόν του κ. Βασιλικὴν διὰ τὴν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἡμῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος ἀφιέρωσιν τῆς χρήσεως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Κορυθαλοῦ Ἰδιοκτησίας τῶν.